

**Acest număr se vinde cu
o revistă „Integramă Rebus”
oferită GRATUIT cititorilor noștri**

Nr. 6/1996 • 14 - 20 februarie • 16 pagini • 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

**Valoarea
premiului**

MASINA DE SCRIS

se menține la
**1.000.000
de lei**

(pag. 12 - 13)

Afacerea Petromin



**Managerii doresc
miliardele statului**

(pag. 8-9)

**Mafia din București,
mai tare decât în Sicilia**
(pag. 6)

Sorin Albulescu:
„Nu înțeleg
agresivitatea
Executivului
față de FPP-uri”



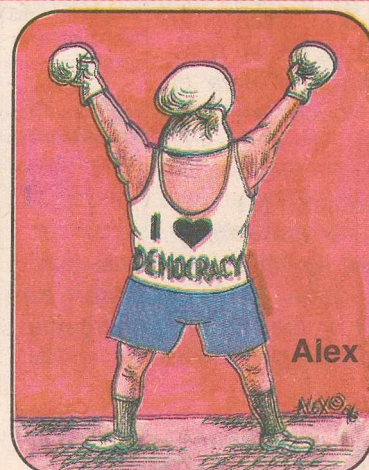
(pag. 7)

Politica românească
la sfârșit de mileniu:
**Întrăm în faza
de Tamango**
(pag. 4-5)



(pag. 10)

Pe mutește...



Alex

Flacăra îi arde pe escroci

- Revista noastră la tribunal
- Conferință de presă la Flacăra

(pag. 2)

Flash

Flacăra îi arde pe escroci

Conferință de presă la Flacăra

Miercuri, 7 februarie a.c., a avut loc o conferință de presă privind furtul titlului revistei FINANCIARA, ce aparținea S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Au fost prezenți colegi gazetari de la publicații din Capitală, reprezentanți ai unor posturi de televiziune particulare.

După cuvântul de deschidere rostit de președintele-director general al S.C. Publicațiile Flacăra S.A., dl George Arion, a fost expus pe larg cazul adus în atenția opiniei publice.

Astfel, s-a arătat că ex-directorul compartimentului Publicitate împreună cu alți foști salariați ai societății s-au constituit într-o firmă nouă - S.C. FinMedia S.R.L., unde au editat o revistă financiar-bancară, folosind pentru aceasta titlul FINANCIARA, concepția, proiectele, macheta, portofoliul de relații, banca de date ș.a., care aparțineau S.C. Publicațiile Flacăra S.A., și pe care și le-au însușit fără drept.

Pornind de la acest caz, au fost aduse în dezbatere și alte exemple



referitoare la furtul drepturilor de proprietate intelectuală, regăsite în presa românească, în perioada de tranziție.

Discuțiile ce-au urmat au subliniat necesitatea protejării dreptului de autor și, în special, a soluțiilor eficiente ce-ar trebui aplicate în acest sens.

Conferința și-a atins scopul.

Măcar pentru câteva ore, jurnaliștii au fost conștienți că munca

lor intelectuală, desfășurată uneori în decursul unei vieți, se poate pierde foarte ușor, prin acțiuni piraterești, în lipsa unui sistem eficient de protecție.

Vinovații au recunoscut
Foștii salariați au renunțat la folosirea titlului **Financiara**

Din ciclul proceselor celebre

Revista noastră la tribunal

Iată că ne judecăm cu prolificul Hododi, marele inventator de materiale neagrementate tehnic. La data de 19 februarie 1996 va avea loc, la Judecătoria Sectorului 1, București, prima înfățișare în procesul intentat de către Hododi Andrei revistei **Flacăra** și reporterului **Răzvan Butaru**. Tot în aceeași zi și în același loc, mai sunt chemați în judecată **Mircea Popescu** de la **Ziua** și ziarul condus de **Sorin Roșca Stănescu**. Cu toții suntem chemați în judecată pentru calomnie. Am calomniat, vezi doamne, o mare invenție și pe al ei inventator. Printre capetele de acuzare pe care Durrefianul personaj le invocă există și următoarea frază pe care am scris-o în articolul din nr. 46/15.11.95 al revistei **Flacăra**: „se pare că domnu' Hododi are mari probleme și cu înțelegerea unor fraze clar exprimate (de subtilități ce să mai vorbim)”.

Acum, noi nu înțelegem de ce suntem de vină că inventatorul, cu domiciliul ales la marginea Bucureștiului, nu consideră normal

să citească cu atenție ceea ce scriem și că, în final, face afirmații gratuite.

Hododi Andrei consideră anchetele pe care le-am scris (cităm din plângerea penală care ne-a parvenit la redacție) „o campanie susținută de presă cu scopul de a mă denigra pe mine personal și invenția mea, invenție care are un caracter deosebit de inovator și reprezentând o mare economie pentru economia națională”. În fraza citată observăm un pleonasm „personal pe mine” (noi credeam că l-am denigrat pe Hododi personal pe altul) și exprimarea incorectă „invenția mea reprezentând o mare economie” (corect era „reprezintă”). Nu mai vorbim

că invenția are un caracter deosebit de inovator (ne și temeam că invenția ar avea un caracter neinovator) și că reprezintă o „mare economie pentru economia națională”. Ce să-i facem, asta-i Hododi „ingineru”!

Deci, ne întâlnim pe 19 februarie, la tribunal, la ora 8,30, cu cel mai mare inventator al lumii în viață. Promitem o distracție mare. La sfârșitul procesului, va fi clar pentru toată lumea cine are dreptate și ce înseamnă să achiziționezi produse Durref. De altfel, noi credem că este clar chiar și acum, singurul care pare că nu vrea să priceapă este însuși Hododi. Îl așteptăm, cu drag, să-i explicăm la proces.

RĂZVAN BUTARU ■

Domnule Președinte,

Subsemnatul Hododi Andrei, cu domiciliul ales în București, str. Elegiei nr.25, sector 5, formulez prezenta

PLÂNGERE PENALĂ

- împotriva numitului Butaru Răzvan, la sediul revistei „Flacăra” din București, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 precum și
- împotriva numitului Popescu Mircea, la sediul ziarului „Ziua” din București, str. Ion Câmpineanu nr.4, sector 1
pentru ca, după efectuarea procedurii legale, să binevoiti a-i condamna pentru infracțiunea prevăzută de art. 205 - 206 C. pen.

Consider aceste articole drept o campanie susținută de presă cu scopul de a mă denigra personal pe mine și invenția mea, invenție care are un caracter deosebit de inovator și reprezentând o mare economie pentru economia națională și pentru bugetul fiecărui cumpărător.

Acțiunile denigratoare susținute atât de inculpați cât și de responsabilii civilmente mă fac să vă solicit obligarea în solidar a inculpaților și a părților responsabile civilmente la despăgubirile morale pe care le voi preciza în instanță.

Arăt să dovedesc cele de mai sus cu acte și martori.

Cu respect,

ANDREI HODODI

PUBLICATIILE

Flacăra



Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director economic: DUMITRU CIUREA

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Luci Ștefanovici, Claudia Totir

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,

Horia Țurcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Laura Dobre, Florin Ioniță

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceaciriu

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tâmbăla (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

Flacăra
BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA („Rebus”)

CONSTANTIN GRIGORE („Rebusache”)

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA

PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,

Maria Călin, Nicoleta Burtea, Cezar Munteanu,

Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,

Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,

Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,

Nicolae Șerban

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel,

Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A.

Tipar realizat la: **Tipografia ANA**

Revista **FLACĂRA** utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat



George Anion

Afaceri pe banii altora

Există o categorie de oameni care se comportă cu o dezinvoltură demnă de invidiat. Sunt întotdeauna senini, ca oamenii fără probleme, oferă mereu soluții prezentate ca fiind propria lor descoperire, își dau aere de indivizi omniscienți, cu mare experiență, care au trăit multe și au văzut multe și nimic nu-i mai poate mira.

Au la îndemână termeni ca marketing, management, ca și cum toată viața i-au folosit și numai datorită lor au parvenit la strălucirea pe care o afișează acum. Privesc cu superioritate la cei din jur, considerați a forma vulgul incapabil să atingă orizonturile îndepărtate pe care ei le cunosc. Teșchereaua le e plină de bani, se fălesc cu teancurile foșnitoare pe care le exhibă cu aroganță în văzul tuturor, ca semn al puterii pe care o dețin. Vor cu orice chip să acrediteze ideea că numai inteligența lor, deosebită de cea a muritorilor de rând, i-a ajutat să se afirme, să atingă

marea performanță, doar capacitatea lor organizatorică i-a propulsat în cele mai înalte cercuri. Și mulți se lasă seduși de vraja mincinoasă a spuselor lor și de bănetul pe care-l împrăștie pentru a racola prozești. Și numai puțini le văd găunoșenia din suflete, câinoșenia care îi împiedică să țină la cineva cu adevărat și care îi condamnă să fie nerodnici.

Și doar câțiva înțeleg cum toată fala lor se bazează pe banii altora, cărora le execută cu servilism ordinele, că au un stăpân care le aruncă arginți ca să prostească pe cei cu inimile slabe. Și vine și clipa adevărului, momentul scadenței, când patronul din umbră le cere un mic serviciu, o spălare de bani, acolo, o susținere a unui politician aflat în campanie electorală. Și atunci, din toată dezinvoltura se alege praful.

REZUMAT



● Adrian Turicu a fost demis în mai multe etape din funcția de ministru al comunicațiilor. Traian Chebeleu și-a cerut scuze pentru bâlbâială.

Ioan Roșca nu și-a cerut scuze pentru nimic. PUNR s-a supărat. PDSR l-a împăcat. Concluzia: s-au scumpit convorbirile internaționale și telefoanele merg tot așa.

● SUA au reușit să aplaneze conflictul diplomatic dintre Turcia și Grecia în jurul insulei Imia. Soluția: să nu mai fluture nici un drapel.

● În Senat se întâmplă ceva: locul de secretar „abandonat” de C.V. Tudor va fi ocupat de Emil Negruțiu (PAC), iar PSM și PRM nu vor mai avea locuri în Biroul Permanent. Cine știe ce alianțe electorale surpriză ne așteaptă.

● Ion Cristoiu îi atacă pe Liviu Ioan Stoiciu și Tia Șerbănescu într-un limbaj împrumutat de la senatorul de Butimanu. Bine că ne înjurăm între noi, că altfel eram liniștiți.

● La o zi

după ce Evgheni Primakov, ministru de externe, a declarat că Rusia nu va mai opune veto-ul său extinderii NATO spre est, oficialii ai alianței nord-atlantice au anunțat că deocamdată nici nu se pune problema. A rostit cineva cuvântul Malta?

● Conform unui control financiar, doar PDSR, PD și PAC au evidențele contabile la zi. Aritmetica e o știință aflată deasupra claselor.

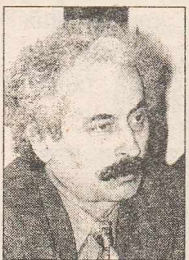
● După o lungă

reflecție (cam cinci ani, dacă socotim bine), Ion Iliescu a propus, în sfârșit, Procuraturii, să se sesizeze în legătură cu ce publică „România Mare”. Așteptăm.

● Noul premier polonez este Włodzimierz Cimoszewicz, fost candidat la președinție, ministru al justiției și vicepreședinte al Dietei.

● Nicolae

Manolescu zice că PAC poartă tratative cu PNȚCD.



Radu Vasile zice că nu. Probabil că

amândoi au dreptate.

● China în serie neagră: după o explozie catastrofală (40 clădiri distruse), un cutremur de mare intensitate și – pentru prima oară – un parlamentar asasinat.

● Noi candidați pentru Cotroceni:

Petre Roman și profesorul Dan Drăghici, președintele PROPACT (exclus recent din PNȚCD). Biroul Electoral Central ar trebui să deschidă o listă cu cetățenii români care NU vor candida la președinție.

● Cancelarul german Helmut Kohl amenință că întârzierea integrării europene poate provoca un război pe continent. O fi știind el ceva...

● Val de frig catastrofal în SUA și Canada: minus 51°C.

● Nou-înființatul Partid Democrat al Pensionarilor din România și Diasporă îl va susține pe Florin Piersic pentru Cotroceni. Președinta Irina Loghin a demisionat însă după câteva zile.

(T.C.Z.)

Cu o stăpână foarte miloasă

Nu toți românii văd în animalele de casă o sursă de proteine. Există și cetățeni de genul Ioanei Meiu (55 de ani) din Iași, str. Nighel nr. 11. Deosebit de miloasă, ea nu a sacrificat niciodată un animal. De pildă, găinile au ocazia extrem de rară de a gusta din deliciile vârstei a treia. La 6-8 ani, ele mor, liniștite, de bătrânețe.

Toate animalele din ograda doamnei Meiu mor de moarte naturală

Doamna Meiu nu concepe că acest comportament ar fi păgubos. Ea se mulțumește numai cu ouăle găinilor, rațelor sau găștelor. A privi viața cotidiană a animalelor din curte, a le studia mișcările și ritualurile este pentru femeie cea mai mare desfătare posibilă pe această lume. Ea mărturisește: „Păsările mele s-au străduit o viață întreagă să facă ouă. Eu le las să se bucure și de vârsta senectuții, care-și are de asemenea farmecul ei. Cum să le omor?”

Totodată, dumneaei este și un mare prieten al câinilor ori pisicilor de pripas, pe care le adăpostește și hrănește.

CĂLIN CREȚU ■

Evenimente mari, evenimente mici

Ce-aveți cu Iliescu?

După toate probabilitățile, Ion Iliescu va câștiga pentru a treia oară alegerile prezidențiale. De ce candidează, e ușor de bănuț: crede sincer că e cel mai bun (dacă nu singurul) pentru această funcție și, oricum, chiar de-ar vrea să renunțe, nu l-ar lăsa cohortele de indivizi a căror rămânere în politică, în afaceri sau chiar în libertate depinde de prezența sa în fruntea statului. Pe ce bază candidează se știe: speculând o ambiguitate a Constituției, care „uită” să spună când începe numărătoarea celor maximum două mandate. Pe baza aceleiași logici, să observăm că, dacă mâine Constituția ar fi revizuită cu un singur cuvânt, în oricare capitol, numărătoarea ar reîncepe de la zero!

Mai interesant este însă de analizat de ce va câștiga: pentru că adversarii săi și-au concentrat mereu tirurile asupra ceea ce se presupune că ar fi făcut greșit și nu asupra a ceea ce trebuia să facă bine, conform prerogativelor sale. Încercăm să suplinim această lacună, citind cu atenție Constituția României.

Art. 80 stipulează că „președintele României reprezintă statul român” - deci activitatea sa e esențială pentru poziția și imaginea țării. Care sunt azi acestea se poate vedea din presa internațională, din relațiile diplomatice și din cele economice. De asemenea, șeful statului este „garantul unității” naționale, despre care unitate comentariile sunt inutile. În fine, președintele „veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice”. Despre Constituție e suficient să amintim că (după patru ani!) Avocatul Poporului sau Legea răspunderii ministeriale au rămas pe hârtie. Cât despre buna funcționare a autorităților, vă lășăm plăcerea să o apreciați dv.

Conform Art. 81, președintele „desemnează un candidat pentru funcția de prim-ministru și numește Guvernul pe baza votului de încredere acordat de Parlament”, iar ulterior „revocă și numește pe unii membri ai Guvernului”. Ion Iliescu a ales până acum trei premieri. Despre guvernarea Roman, partidul pentru care a candidat dl Iliescu în '92 susține că a fost o catastrofă, cabinetul Stolojan a asigurat un interimat preelectoral, iar re-

alizările epocii Văcăroiu ne înconjoară din toate părțile. Reiese că, în cel mai bun caz, președintele Iliescu nu are „mână bună”. Pe de altă parte, acel subtil „unii miniștri” a dus, în practică, la schimbarea cvasiintegrală a Guvernului, fără viza Parlamentului.

Art. 86-87 stipulează că președintele „poate consulta Guvernul cu privire la probleme urgente și de importanță deosebită” și poate lua parte la ședințele executivului, pe care le și prezidează. Cu modestie, dl Iliescu a apelat rar la aceste prerogative - probabil n-au prea existat probleme urgente sau importante.

Art. 91 prevede că șeful statului „încheie tratate internaționale”. Într-adevăr, a încheiat unul cu muribunda URSS. Despre relațiile externe, în general, trebuie amintit că - la 6 ani de la revoluție - François Mitterrand, Dumnezeu să-l ierte, a rămas singurul șef de stat occidental care a călcat în România.

Art. 92 stipulează că președintele prezidează Consiliul Suprem de Apărare a Țării. Acest organism nu a considerat necesar să ia o poziție față de publicarea unor documente secrete de stat.

Art. 93 permite președinției să instituie starea de urgență în întreaga țară sau în unele localități. După recente inundații, dl Iliescu s-a mulțumit să declare că așa le trebuie celor care și-au construit case în albiile râurilor.

Grație Art. 94, președintele poate conferi decorații și titluri de onoare (care încă nu există), acordă grade de mareșal, general și amiral (aici, e drept, a fost extrem de activ), numește în funcții publice și acordă grațierea individuală. Restul articolelor referitoare la președinte privesc alegerea, suspendarea, interimatul etc.

Acestea sunt, conform Constituției, atribuțiile președintelui. În ce măsură au fost îndeplinite, dv. trebuie să judecați. „Dar dacă nu Iliescu, atunci cine?”, vor întreba unii. Și asta tot dv. trebuie să hotărâți.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Nu încapă îndoială, în Decembrie 1989 singura clasă politică pregătită să preia puterea în România era reprezentată de cei care o dețineau deja. Nu toți, ci doar aceia suficient de maleabili pentru ca, vorba unui apel TV al lui Mihai Chițac - „să slujească noua orientare politică”. Supraviețuitorii partidelor antebelice au fost prinși pe picior greșit și aveau să acuze o criză de adaptare istorică din care unii n-au ieșit până azi. Elita generației tinere, după un mic val de entuziasm, a preferat să se afirme profesional și să intre în afaceri (aici sau peste hotare). Restul - cu rare excepții - n-aveau calitățile native care să compenseze lipsa de experiență în exercițiul puterii.

Alegerile se pot transforma într-o sușanea

În aceste condiții era inevitabil ca în viața partidelor să fie lansate personalități (ori doar personaje) din domenii extrem de diverse. Fenomenul nu e nici nou, nici local: în toate țările există politicieni (cu sau fără



Arnold Schwarzenegger

ghilimele) recrutați de unde cu gândul nu gândești. Unii au făcut o carieră excepțională (actrița Melina Mercouri este și azi omagiată în Grecia pentru activitatea sa din timpul când era ministru al culturii), alții au avut roluri simbolice (Arnold Schwarzenegger, ex-consilier al președintelui SUA), iar mulți au fost doar accidente pitorești (șturlubatica parlamentară Cioccolina, în Italia).



Ștefan Cazimir

Nu avea deci de



Anca Turcașiu

ce să ne mire prezența în CPUN sau în primul parlament a deputatelor FSN Doina Melinte (despre care s-a vorbit doar când i s-au furat bani din poșetă și a fost jignită de colegi) și Floarea Calotă (despre care - nici atât) sau a deputatului PLS (ulterior PDSR) Ștefan Cazimir, care s-a ținut numai de miștocării.

După șase ani însă ar fi fost de așteptat ca formațiunile politice să fi căpătat ceva mai multă greutate, promovând oameni cu gândire economică, socială, culturală etc. - cu alte cuvinte să împingă în față ce au ele mai de preț. În loc de asta, asistăm în aceste zile la un val de racolări și lansări pe orbită care mizează pe celebritatea ante-



Ilie Năstase



Gheorghe Gheorghiu

Politica românească Intrăm în

rioară a respectivilor indivizi, indiferent cum a fost obținută aceasta. PDSR se laudă cu Anca Turcașiu, Gheorghe Gheorghiu, Leonard Doroftei și îl propune la șefia Capitalei pe Ilie Năstase! Supralicând, PDAR avansează candidatura lui Necula Rică Răducanu Tamango la sectorul 6, ținându-i în rezervă pe Mircea Sandu, Adalbert Kassai și Helmuth Duckadam! Ceva mai temperat, PNȚCD o propune primărită la sectorul 1 pe ziarista Doina Bâscă. Nu îndrăznesc să anticipez ce candidați va avea Partida Romilor...

Evident, e posibil ca și un cizmar (am zis la întâmplare) să fie bun de ministru, dar nu ne putem reține întrebarea: După șase ani, aceștia sunt cei mai destupați oameni politici ai respectivelor partide? Atunci cum o



Rică Răducanu



Ludovic Spiess

Ce aude unicornul

Lărgirea NATO: racul, broasca și știuca

Evenimentul vedetă al ultimei săptămâni politice internaționale l-a constituit, fără îndoială, Conferința pe anul în curs a NATO pentru securitate, ținută la München. Această Conferință are loc anual, începând din 1963, în orașul amintit, și multă vreme principala ei menire a fost adoptarea celei mai potrivite strategii pentru a face față amenințării blocului comunist. De câțiva timp însă, dar mai ales începând din 1995, chestiunea cea mai dezbătută și controversată la reuniunea de la München a constituit-o extinderea NATO spre Est, ca urmare a dorinței exprimate de toate fostele membre ale Tratatului de la Varșovia, cu excepția Rusiei, de a adera la Alianță. Așa s-a întâmplat și la sesiunea recent încheiată.

Trei au fost direcțiile de bază ale luărilor de poziție în această problemă. Una a fost exprimată de reprezentantul american, subsecretarul de stat al apărării William Perry. El a arătat că extinderea NATO spre Europa de răsărit este un gest politic inevitabil și indispensabil democrațiilor în formare din fostul lagăr comunist. „Dacă extinderea NATO este morcovul care încurajează reformele – a spus Perry –, atunci el nu poate fi la nesfârșit inaccesibil”. În concepția americană, exprimată de secretarul de stat al apărării –, „un NATO solid, plin de vitalitate (în care, adică, să fie cuprinse și țările din Est – n.n.), care colaborează cu Rusia, ar menține Statele Unite implicate în securitatea europeană, ar lega Germania de arhitectura securității și ar evita izolarea Rusiei”.

După cum era de așteptat, pe o poziție contrară s-a situat reprezentantul Rusiei (care participa în calitate de invitat), vechea noastră cunoștință, ministrul adjunct al apărării, Andrei Kokoșin. El a difuzat un text în care se spunea că „perspectiva de a vedea Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia și, mai ales, statele baltice alăturându-se NATO nu poate decât să provoace o reacție negativă, dacă nu chiar dureroasă a Rusiei”. Ca să nu se întâmple așa, reprezentantul rus a propus menținerea în inima Europei a unei zone neutre între NATO și Rusia.

Absența, vizibilă de la distanță, din lista lui Kokoșin, a României și a Bulgariei, poate indica atât convingerea Moscovei că țările menționate nu sunt printre favoritele NATO și că deci rușii n-au de ce să se bată pentru ele, fiindcă oricum vor fi lăsate pe dinafară, cât și concepția Kremlinului cum că e de la sine înțeles ca România și Bulgaria să aparțină sferei de influență a Rusiei.

A treia direcție a fost formulată de cancelarul german Helmut Kohl. La prima vedere, ar fi vorba de o poziție de mijloc, de o încercare de a împăca, fiindcă urmează să facă în curând o vizită la Moscova, și capra, și varza. Pronunțându-se în general pentru extinderea NATO, cancelarul a pledat totodată pentru „cea mai mare prudență” față de „fostii sateliți ai URSS”, deoarece „trebuie să ținem cont de interesele Rusiei și ale Ucrainei”. După părerea lui, „cei care abordează apropierea triumfalistă se înșală, este necesar să se manifeste răbdare”. Unii văd însă în poziția lui Kohl o intenție a germanilor de a-i ține la distanță pe americani și de a lua pe cont propriu treburile Europei occidentale, înțelegându-se direct cu Moscova.

Dat fiind că prestațiile celor trei mari (chiar dacă Rusia a fost doar musafir) au semănat cu eforturile racului, broaștei și știucii din fabulă, este de la sine înțeles că „sacul în iaz nu s-a tras și tot pe loc a rămas”. Cu alte cuvinte, la recenta reuniune pentru securitate de la München, problema cuprinderii în NATO a țărilor est-europene n-a înaintat cu nici un pas. Și nici nu e de presupus că un progres în această direcție se va înregistra în viitorul apropiat, întrucât 1996 este și pentru ruși, și pentru americani (ca să nu mai vorbim de români!), un an electoral, iar cei mari vor avea de dat propria lor bătălie, bătălia urnelor. Abia pe urmă își vor putea îndrepta din nou privirea spre ce ne doare pe noi.

ION D. GOIA ■

la sfârșit de mileniu

faza de Tamango

fi arătând restul? Uimirea e cu atât mai justificată cu cât transplanturile au eșuat jenant chiar atunci când era vorba de valori ca Ludovic Spiess

(ex-ministru al culturii), sau Eugenia Moldoveanu (ex-direcătoare a Operei din București). Când vom înțelege oare că un ministru nu trebuie să fie nici talentat, nici simpatic, nici adulat de mase – ci un excelent organizator și administrator? Iar un parlamentar nu trebuie să aibă fun-cluburi, ci o solidă cultură legislativă.

Dacă actualul fenomen continuă, e de așteptat ca – pe baza aceluiași criteriu al popularității – să fie propulsați în politică rockerii, comicii și artiștii de circ. Cu Jean Constantin senator și



Ilie Torsan

Daniela Györfi ministru (de interne, probabil) – oameni ne-am făcut! (P.S.: Realitatea bate încă o dată fantezia. După ce scrisesem cele de mai sus, am aflat că PDSR și-a lărgit – foarte tare – rândurile cu Romică Țociu și Cornel Palade).

O altă nostalgie: unitatea Partid-Sindicat

Interesant este că, în paralel cu această infuzie de charismatici și mult mai pragmatică decât aceasta, se constată o vie activitate de confiscare a sindicatelor (în special de către partidul de guvernământ, căci cine poate oase roade). Absorbția Partidului (fost Convenție) Solidarității Sociale în PDSR,



Romică Țociu

plătită cu postul de vicepreședinte al lui Miron

Mitrea, și apariția Confederației Sindicatelor Democratice din România (al cărei lider, Victor Ciorbea, va fi sprijinit de CDR



Mircea Sandu

la alegerile pentru primarul Capitalei) – sunt momentele care au dat semnalul. Intrând în an electoral, Ilie Torsan, vicepreședinte al Confederației Miniere „Sf. Varvara”, este cooptat în staff-ul de campanie al PDSR, iar Miron Cozma, liderul acesteia, anunță că minierii săi vor susține (inclusiv financiar) același PDSR. Dacă la nivelul conducerii marilor centrale sindicale înregimentările politice



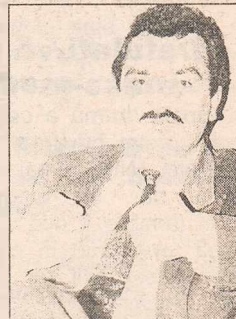
Daniela Györfi

se afirmă atât de nonșalant, vă dați seama ce se întâmplă pe treptele de jos, în întreprinderi, și ce libertate de mișcare are bietul sindicalist de rând.

Una peste alta, observăm că viața politică tinde să se mute din birouri – în care ne place să credem că eminențele cenușii ale partidelor studiază strategii social economice – pe stadioane, în discoteci și în sediile sindicale. Un colectiv de prognoză macroeconomică Miron Cozma – Rică Răducanu – Jean Vlădoiu ar fi trăsnet! În definitiv, poate că ar elabora o strategie mai eficientă decât doctrina Văcăroiu. Dar, lăsând gluma la o parte, e trist dacă, la patru pași de mileniul trei, asta e oferta partidelor din România.



Victor Ciorbea



Miron Mitrea

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Mafia din București, mai tare decât în Sicilia

Familia Miu este formată din șapte persoane și locuiește pe strada Ștefan Furtună. Marinel Miu, capul familiei, este lăutar, nevasta lui, Florina, e casnică și au cinci copii între șase și șaptesprezece ani.

Acum câteva luni, Marinel a crezut că i-a pus Dumnezeu mâna în cap: i s-a oferit un contract în Belgia. Așteptându-se să primească mulți bani, și cum în România nevasta și copiii rămăneau o perioadă fără sursă de venit, a împrumutat de la o rețea de cămătari o mie de mărci. Din acest moment, începe tragedia. Dna Miu a căzut fără să vrea în jocurile mafiei țigănești a cărei principală lege este omerta, tăcerea absolută. După câteva luni în care a fost chinată, nu a mai suportat.

O femeie speriată și de umbra ei

Casa cu numărul 112 de pe Ștefan Furtună este o clădire construită, probabil, în secolul trecut. Cu toate că de afară pare dărăpănată, în interior arată bine, e curat. În momentul în care am intrat în curte, un băiat de vreo 16-17 ani ne-a măsurat din cap până-n picioare. I-am spus ce vrem, ne-a condus la Florina Miu, mama lui, care era

foarte speriată, „să nu vină iar ăia”. Florina Miu începe să zică cum dobânda la mia de mărci s-a tot dublat și s-a tot triplat, ajungând să

Meșeriile tradiționale ale țiganilor, cum este și cea de lăutar, nu aduc un venit fix. De aceea, mulți dintre ei au perioade „moarte”, pe care cămătarii știu să le exploateze excelent. Aceștia captează mai întâi încrederea celor pe care îi împrumută, după care cresc dobânzile după criterii nebănuite. Există un caz public de dată recentă, așa-numitul caz Sticlaru, relatat pe larg de Evenimentul zilei, care a avut un final tragic; pentru că membrii unui clan au fost obligați să achite o datorie unui cămătar, cei împrumutați, printr-un șir de neînțelegeri, au ajuns până la crimă.

Vă prezentăm în continuare un alt caz în care sunt implicate rețele de tip mafiot. Nu mai este un secret pentru nimeni faptul că din metodele de lucru ale cămătarilor nu lipsesc șantajul și teroarea.

datoreze, după calculele cămătarilor, douăzeci de mii de mărci. Soțul ei a câștigat ceva bani, i-a trimis în țară și ea a achitat 1.600 de dolari (circa 3.000 de mărci) crezând că a scăpat de datorie. Nu avea de unde să știe că mafioții te împrumută după legi numai de ei știute și fixează dobânzile cum și când vor. Verde la față, ne povestește cum o amenință

aproape zilnic că îi dau foc la casă, că îi răpesc un copil sau că o vor viola în grup. Ne spune că acum doi ani, când s-a împrumutat de la

încercat să găsească tot felul de soluții. Printre altele, s-a plâns unor conducători ai țiganilor, și a fost sfătuită să plătească o altă sumă mare de bani, pe care, bineînțeles, nu o are, unui alt clan mafiot care să-i potolească prin forță pe cămătari.

Aici a fost televizorul

În câteva zile, revenim la doamna Miu să ne terminăm documentarea. O găsim pe femeie și mai speriată, ne arată o comodă și spune cu voce tremurată: „Aici era televizorul”. Apare și băiatul cel mare, cu buza spartă.

Cămătarii îi vizitaseră cu câteva ore înainte și îi scăpaseră prietenește băiatului vreo doi pumni în față și îndemnul „Spune-i mă-tii să scoată banii!”

Cu toate că le-au luat televizorul, datoria a crescut iarăși și vor s-o oblige pe femeie să le cedeze contractul casei. Disperată, Florina Miu ne spune că nici așa nu vor fi cu totul mulțumiți. Ei au evaluat contractul casei la zece milioane de lei și, dacă nu va mai face rost și de alte zece milioane, dobânzile iar vor dubla sau vor tripla suma, ea



nu va mai avea scăpare și îi vor răpi copiii.

Un Caritas pe invers

Mafia cămătarilor a luat avânt cu câțiva ani în urmă, după ce Caritasul și alte jocuri de același tip au dat faliment. Atunci multă lume a sărăcit și avea nevoie urgentă de bani. Câteva clanuri puternice de țigani, care până atunci se ocupaseră cu șmen sau prostituție, s-au reorientat și au inventat un Caritas pe invers: te împrumutau cu bani și luau înapoi de opt sau șaisprezece ori suma!

Între timp au evoluat și au creat propriile rețele de pistolari și bătași, care au câteodată intrare la autorități. Relațiile unui astfel de clan de cămătari sunt foarte ramificate și duc până la șefii lumii interlope din București. În cazul doamnei Miu pare a fi vorba de o bandă condusă de un individ a cărui poreclă este Spaniolul din Militari.

Doamna Miu caută în continuare soluții. Se gândește serios dacă mai poate sau nu să rămână în țară, fiindcă aici mâna lungă a mafioților ar ajunge-o și cine știe ce nenorocire i s-ar putea întâmpla.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■



Cam tot ce are Moldova mai valoros din punct de vedere artistic a trecut pe la Spitalul de psihiatrie „Socola” din Iași. „Sau, dacă nu, va trece”, cum obișnuiește să glumească conf. univ. dr. Petre Boișteanu, directorul așezământului. Toate aceste treceri au sfințit locul. Iată că, azi, conducătorul instituției a avut ideea de a încerca o nouă metodă de terapie psihică: editarea unui ziar conceput și scris de bolnavi. Exercițiile de jurnalism au deja darul de a scoate pacienții din izolare. Încet-încet, sentimentul de inutilitate se atrofiază precum un virus fugărit de antibiotice.

Defulați-vă prin mass-media!

Principala dramă a celor internați la „Socola” este privarea lor de orice afectivitate. Nu numai că își pierd prietenii, dar, de foarte multe ori, chiar și familiile îi uită. Cui îi convine să aibă un nebun în casă? Bolnavul resimte acest exil ca o nouă agresiune psihică.

Ca la orice om, principiul distingerii acționează și la suferinții mintal. Și ei doresc să fie cunoscuți, apreciați, să capete notorietate. Și, mai ales, să aibă o utilitate socială. De aici a plecat ideea dlui Boișteanu, fost apropiat colaborator al marelui savant Petre

La Spitalul „Socola” din Iași se experimentează psihoterapia prin exerciții de jurnalism

Brânzei, de a edita o gazetă concepută, în exclusivitate, de pacienți. Nu numai că scrisul este benefic pentru aceștia, provocând o descărcare a traumelor din subconștient, dar, în egală măsură, „ziaristul cu mintea răătăcită” este convins că devine o persoană publică, audiată și apreciată.

Pe de altă parte, și „cititorii cu mintea răătăcită” se simt bine văzând că necazurile lor au ecou în presă. Măguliți, în sala de mese ori la o plimbare în parc, acordă interviuri jurnaliș-



Între felul unu și doi, conținutul ziarului este disecat de bolnavi și personalul spitalului.

tilor, fac sesizări sau le propun acestora diversele lor încercări literare.

Odinioară, pe vremea regretatului profesor Brânzei, la Spitalul „Socola”, bolnavii se produceau în scripitoare show-uri teatrale. În fiecare joi, ei urcau pe scenă, în fața unei audiențe

atente și sensibile. Iar această audiență era benefică pentru psihicul labil al tuturor participanților la eveniment. Prin presă, prin ziarul scos de ei, se produce un efect asemănător.

Și, chiar dacă ziarul se numește „Invers”, lecturându-l, noi l-am găsit absolut normal.

Liberalizarea jocurilor de noroc aduce din ce în ce mai mulți pacienți spitalului

Însă, în afara editării ziarului, dl director Petre Boișteanu se gândește zilnic la noi și noi terapii psihice. Să facem o comparație: în 1994, cu 10.500 de internări, Spitalul „Socola” și-a îmbunătățit propriul record.

Numai că, în 1995, numărul spitalizațiilor a atins amețitoarea cotă de 17.000! Cam cât un oraș de talia Olteniței. În aceste condiții, nici „New York Times” n-ar putea tămaui o clientelă atât de numeroasă. Iar „Invers”, ziarul de la „Socola”, nu e deocamdată „New York Times”. Căci un îngrijorător de mare aflux de internări este asigurat de postrevoluționarele jocuri mecanice. Pentru că, la fel ca alcoolul, marijuana, hașișul, rinofugul sau aurolacul, pocherul mecanic creează o dependență, nu numai nefastă, dar și foarte greu de

tratat. La „Socola”, alături de alcoolici, își fac loc, cu impetuoșitate, jucătorii ultraîmpătimiți.

După cum ne spunea dl director Boișteanu, necazul mare este că specialiștii noștri abia acum află de existența acestui fenomen. Între alcoolici există categoria dipsomaniilor, cei ce beau periodic. Ca o similitudine, specialiștii de la „Socola” constată existența celor care joacă ritmic, ale căror perioade de abinență și de joc sunt în alternanță. În asemenea condiții inaugurarea unei noi clinici de dezintoxicare este un eveniment, de-acum, sigur.

Oameni normali se ruinează, au loc drame familiale, sunt internați în clinicele psihiatrice, sunt marginalizați social din cauza patimii jocului. Cui îi pasă? În nici un caz statului român, care încasează un dolofan impozit pe profitul adus de afacerea cu jocurile mecanice.

CĂLIN CREȚU ■



Directorul spitalului, conferențiar universitar dr. Petre Boișteanu

Sorin Albulescu:

„Nu înțeleg agresivitatea Executivului față de FPP-uri”

De mai multă vreme presa semnalează anumite tensiuni care ar fi apărut între guvern și Fondurile Proprietății Private în legătură cu derularea procesului de privatizare în masă. Și cum în această perioadă veștile referitoare la apetitul cetățenilor pentru subscriere sunt contradictorii, ne-am gândit să limpezim puțin apele dialogând cu o persoană competentă.

Nu se știe exact câte cupoane s-au colectat

- Statisticile spun că până în prezent n-au subscriș mai mult de 25% din posesorii de cupoane și certificate. Câți dintre aceștia au optat pentru FPP-uri?

- Prin rețeaua noastră de centre am strâns circa 150.000 cupoane. Dintre acestea aproape 50.000 sunt colectate de FPP IV Muntenia. În ceea ce privește estimarea de 25% de care ați pomenit, eu pun sub semnul întrebării această cifră.

- De ce?

- Pentru că la baza ei stau raportările din partea centrelor de subscriere către prefecturi și s-ar putea ca unele dintre acestea să sufere de același festivalism și entuziasm care ne caracteriza în urmă cu 7 ani...

- Remarc la dv. o mare doză de suspiciune...

- Adevărata sursă de informare ar fi trebuit să fie centrele computerizate prevăzute de lege. Din nefericire capacitatea lor de absorbție a cupoanelor este foarte scăzută. În București singurul centru de calcul

care preia este organizat la I.C.I. și funcționează de abia trei săptămâni. Ei întâmpină mari dificultăți. Deși se spune că guvernul a alocat peste 1800 milioane lei în vederea acestor activități, banii s-au dat prin prefecturi, iar de aici până la destinatar e cale lungă. Apoi I.C.I. invocă și faptul că nu există vreun contract semnat în acest sens cu vreo instituție guvernamentală...

- Această situație se regăsește în întreaga țară?

- În București, de pildă, nu se știe exact câte cupoane s-au colectat. Rețineți, vă rog, că atunci când spun București, spun de fapt București și S.A.I. Adică peste 3 milioane locuitori...

- În cât timp estimați că s-ar putea încheia operațiunea de subscriere?

- Din motive de conjunctură, în luna martie se va accelera procesul de subscriere...

- Pe ce vă bazați?

- Pe mentalitatea noastră de latini. Noi avem un mod de a lucra cum spun francezii: „la dernière minute”. Apoi există și precedente în acest sens. La sfârșitul lui decembrie, când nu era încă sigur că se va prelunge perioada de subscriere, s-a înregistrat un aflus teribil de solicitanți. Ținând cont de actuala rețea, cred că până la 31 martie s-ar putea colecta până la 60% din cupoane.

- Și ce se întâmplă cu cetățenii care n-au subscriș până la sfârșitul lunii martie?

- În cursul lunii aprilie se va putea subscrie numai la FPP-uri, iar după 30 aprilie toate titlurile de privatizare (cupoane și carnete cu certificate) își pierd valabilitatea.

- Dar procesul de privatizare cum va evolua după această dată?

- Va avea loc așa-numitul proces de alocare ce se va desfășura sub coordonarea Agenției Naționale pentru Privatizare. Este, practic, vorba despre o inventariere strictă, pe calculator, a tuturor subscrierilor. Este cât se poate de clar că situația înregistrată din punct de vedere al subscrierilor la societățile comerciale va oscila între două limite. Pe de o parte vor exista cazuri în care nu s-a acoperit nici măcar 30% din cota ofertată pe listă, pe de altă parte nu este exclus să avem situații în care această cotă să fie depășită. Prin urmare, între FPP-uri și FPS se va derula o compensare.

- Când putem considera că procesul de privatizare s-a încheiat?

- El nu se va

încheia, practic, niciodată. Se încheie în schimb procesul legat de Legea 55, adică privatizarea în masă. Am pomenit deja de etapele și termenele prevăzute pentru încheierea perioadei de subscriere. Nu știu cât va dura apoi alocarea. După cum văd eu că se organizează instituțiile guvernamentale, mi-e teamă că și aceasta se va lungi câteva luni...

În România nu există un sistem de credite de investiții

- Să formulez altfel întrebarea. Cât timp va trece din momentul în care s-a încheiat subscrierea și până în momentul în care întreprinderea privatizată va avea o structură managerială bine conturată și un acționariat bine determinat?

- Există lucruri care nu sunt precizate nicăieri. Consider că Legea nr. 31 este depășită în această parte legată de acționariat. Cu greu îmi imaginez că o societate comercială cu peste o mie de acționari va putea lesne organiza o adunare generală. Se ridică și probleme de luare a deciziilor în astfel de adunări.

- Când credeți că se vor arăta efectele benefice ale unui management competitiv? În fapt, acesta este unul din scopurile privatizării.

- Niciodată.

- De ce?

- Mi-e foarte greu să văd realizat acest lucru când 60% din acționariat este atomizat. Problema cea mare este că societățile comerciale aveau în primul rând nevoie de o injecție de capital. Spre deosebire de unele state vecine, legislația noastră n-a prevăzut nici un fel de aport în numerar. Poate că nu era rău ca pe lângă cupon oamenii să vină și cu bani care să rămână la dispoziția întreprinderilor pentru investiții. Venind vorba despre acest lucru vă atrag atenția că un sistem de credite de investiții nu este constituit nici juridic, nici de facto, până în acest moment.

- S-ar putea deci să nu vedem germenii unei schimbări până în anul 2000?

- Sigur că da. Programul de privatizare în masă conferă șanse ca societățile comerciale să demareze. Multe din ele nu vor găsi însă resursele pentru a realiza acest demaraj. Investitorii



Domnul Sorin Albulescu s-a născut la 10 iulie 1945. A absolvit Institutul Politehnic București, Facultatea de Automatică, și Academia de Studii Economice, secția Cibernetică.

Nu s-a mulțumit cu atât și a urmat numeroase cursuri postuniversitare, printre care se numără și cel de probleme juridice și de administrație cu o durată de un an și jumătate în Franța. În prezent este directorul diviziei tranzacției - privatizare din cadrul FPP IV Muntenia.

străini sunt interesați de întreprinderi în care statul nu mai este acționar majoritar. La noi, mamuții industriali au capital social de sute de miliarde lei dar, în cel mai bun caz, acționariatul privat este de 49%. Statul, din motive strategice, deține cel puțin 51%. Presupunând deci că întreaga cotă de 49% va fi acoperită prin subscriere de cupoane și carnete de certificate, nu văd ce anume se va schimba în viața societăților respective.

Legea nu precizează când devenim acționari!

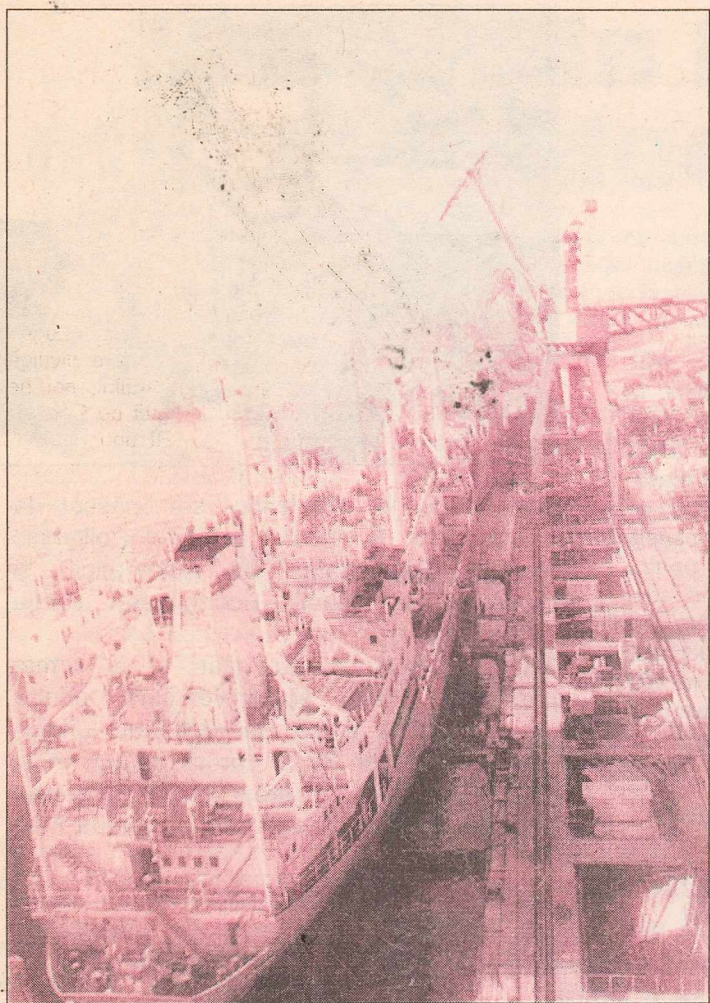
- Pentru cetățean, întrebarea firească este când acest cupon cu valoare de schimb de 975.000 lei va aduce efectiv bani posesorului?

- Cu acest cupon se pot obține acțiuni, iar dividendul pe care ele îl poartă este echivalentul unei dobânzi bancare, ca să spun așa. Acesta depinde de rezultatele societății respective. O altă scăpare a legii este aceea că nu precizează clar momentul în care cetățeanul devine acționar. Sunt mai multe date care pot fi luate în calcul, începând cu data subscrierii și terminând cu data la care se semnează certificatul de acționar, sau cu momentul în care se încheie alocarea. Acest lucru e foarte important pentru că de la această dată ar urma să se calculeze dividendul și nu e totuna să-l calculezi de la 1 ianuarie sau de la 17 august.

- Ce se întâmplă cu societățile ce se vor dovedi a fi falimentare?

- Să nu se sperie cei ce-au subscriș că în această situație vor trebui să aducă bani de acasă. Ba chiar și atunci vor putea obține ceva bănuți pentru că, potrivit Legii falimentului, urmează lichidarea ș.a.m.d.

RĂZVAN DUMITRESCU ■



Afacerea Petromin

Managerii doresc mil

Închirieri cu cântec

La 12.04.1993 CNM Petromin SA încheie un contract de bare-boat cu SC Ronav SRL. Contractul respectiv prevedea ca SC Ronav să folosească timp de 5 ani de zile 11 nave ale Petromin, contra unei chirii zilnice de 3.100 dolari și a unei cote de 50% din profitul realizat de firma particulară. Șapte luni mai târziu, în noiembrie '93, Petromin renunță la cota de 50% din profit cerând (printr-o renegociere a contractului) o chirie de 6.675 dolari/zi pentru toate cele 11 nave. În urma acestei renegocierii, profitul mediu pe zi al Petromin scădea de la 10.013 dolari (3.100 dolari chiria plus 6.913 dolari cota de profit) la 6.675 dolari. Deci, managerii Petromin-ului au considerat normal să câștige cu o treime mai puțin din contractul încheiat cu SC Ronav SRL. În fine, la 16.05.1994, este încheiat un protocol prin care se prevedea stingerea obligațiilor și creanțelor reciproce, în fapt anularea contractului.

Din cuprinsul protocolului încheiat în mai '94 rezulta un profit (venit) convenit CNM Petromin în sumă de 1,637 milioane dolari. Cu toate acestea, Petromin s-a ales doar cu 586 mii dolari, restul de bani fiind compensați printr-un procedeu ilegal, încălcându-se un principiu de bază al contabilității. În felul acesta a fost diminuat profitul imposibil al CNM Petromin pe anul financiar 1994 cu suma totală de 1,438 miliarde lei.

În aceeași zi în care se încheia contractul dintre Petromin și SC Ronav SRL, era semnat un alt contract de bare-boat cu firma Eco-Trade SRL România. Petromin închiria 5 nave contra unei chirii de 550 dolari/zi pentru fiecare navă și 50% din profitul obținut de către Eco-Trade SRL. La rândul ei, firma Eco-Trade SRL încheie pentru aceleași nave, cu acordul proprietarului, un alt contract de bare-boat cu firma Maritime Enterprises INC Panama, managementul vapoarelor fiind realizat de o altă firmă, Flotako Compania Naviera SA Panama. Adică, să câștige toată lumea, că e zi de binefacere! Practic Eco-Trade SRL a fost un fel de intermediar care a ciupit ceva bani cu ajutorul unor vapoare care nu-i aparțineau.

În ultima zi a lui august '94, Petromin reziliază unilateral contractul cu Eco-Trade, deoarece firma în cauză nu-și plătește chiria pentru cele 5 nave, nerespectându-și astfel clauzele contractuale. Abia după mai bine de 21 de luni de la începerea derulării contractului de bare-boat, adică la 10.01.1995, a fost efectuată verificarea documentelor privind cheltuielile și veniturile realizate de către Eco-Trade. Cinci luni mai târziu, în mai '95, se constată pierderi în valoare totală de

675 mii dolari. Conform legilor, CNM Petromin trebuia să verifice cheltuielile și veniturile după fiecare 6 luni de exploatare a navelor pe care le dăduse în folosință firmei Eco-Trade. Nedeterminarea corectă a cheltuielilor aferente veniturilor din derularea contractului cu Eco-Trade și neverificarea la timp a derulării acestui contract au dus la o gaură de 600 milioane de lei pentru Petromin pe anul 1994.

Contractul de bare-boat încheiat cu SC Cosena SRL România la data de 4.09.'91, prin care CNM Petromin lasă în administrarea firmei particulare menționate un număr de patru nave maritime, reprezintă o culme a „realizărilor” manageriale. Contractul prevedea că pentru cele patru vapoare Petromin să primească o chirie de 1.500 dolari/zi sau 1.650 dolari/zi, în funcție de tonajul fiecărei nave, și o cotă de 50% din profit. La 1.03. '94 actuala conducere a Petromin-ului, în frunte cu onor manager-general Andrei Caraiani, renegociază contractul de bare-boat. Prin această ultimă renegociere, CNM Petromin RENUNȚĂ la cota de 50% profit păstrând același nivel al chiriilor! Mai mult decât atât, la 31.12. '94 SC Cosena nu plătește o datorie restantă încă din perioada martie-octombrie '92. În momentul încheierii raportului Curții de Conturi, ale cărui rezultate le prezentăm în această anchetă, CNM Petromin finanța nejustificat firma Cosena SRL cu suma totală de 431 mii dolari.

S.C. "CNM PETROMIN" S.A.

Caraiani Andrei - manager general
Lucaci Constantin - manager comercial
Ștănilă Viorel - manager economic
Leonte Ludovica - sef serv. contabilit.
Iosif Luminita - sef serv. decontari valutar
Ioanei Dobrita - sef serv. financiar

Minunata echipă angajată pentru prestări (de)servicii la CNM Petromin.

Bugetul tras în țeapă

CNM Petromin nu a plătit sume importante datorate bugetului local sau direct bugetului statului. Artizanul acestor omisiuni este managerul economic al companiei, Viorel Ștănilă.

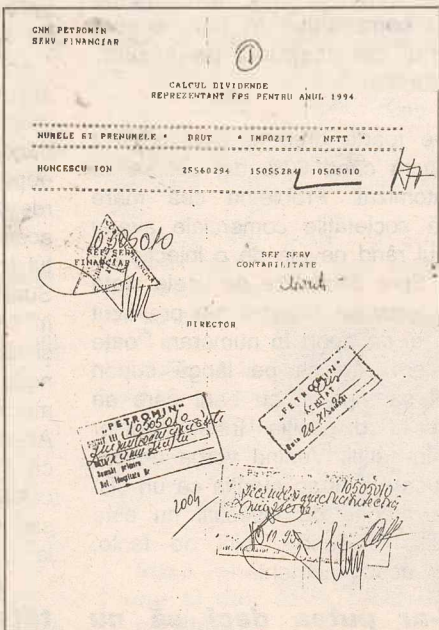
Dacă la bugetul local Petromin nu a virat un mizilic de 157 milioane lei, cu totul alta este situația în cazul dărilor către bugetul statului.

În 1994, CNM Petromin a vândut 9 nave din patrimoniu, încasând 15,8 miliarde lei. Cu toate acestea managerii acestei companii au decis că nu au de ce să plătească vreun impozit către stat, hotărând că vapoarele vândute nu pot fi considerate active, deși prin construcție și mod de exploatare pot fi organizate și pot funcționa independent în activitatea de transport maritim. În total, Petromin nu a virat către bugetul statului suma de 5.999.958.000 lei, reprezentând impozitul propriu-zis și penalitățile pentru întârzieri.

Culmea absurdului o întâlnim în registrele contabile ale CNM Petromin. Mai precis în situația financiară a anului 1994, unde la data de 30 noiembrie este raportat un profit imposibil diminuat nelegal cu suma de 5,747 miliarde lei, iar o lună mai târziu, la 31 decembrie, profitul imposibil aferent întregului an financiar 1994 a fost majorat nejustificat cu suma de... 2 milioane lei! Cert este că CNM Petromin a mai prejudiciat statul cu suma de 1 miliard lei, reprezentând impozitul pe profit.

Toată lumea își aduce aminte de scandalul Petromin-Forum Maritime, declanșat în 1993, când onor guvernul Văcăroiu a încercat să vândă pe mai nimic flota țării. Afacerea Petromin a fost atunci împiedicată datorită dezvăluirilor presei și a unei hotărâri judecătorești. Dacă atunci nu s-a putut livra en gros flota Petromin unui obscur armator grec, unealtă scoasă la înaintare de către forțe și interese mult mai mari, asta nu a însemnat că mai apoi nu au fost înstrăinate vapoarele

bucată cu bucată. E drept că nu toate. Iată că, la trei ani de la celebrul scandal Petromin, se profilează un alt scandal la aceeași companie, dar de altă natură. În urma controalelor efectuate de către Curtea de Conturi, au fost descoperite o seamă de ilegalități care prejudiciază statul cu miliarde de lei. Raportul Curții de Conturi a fost sursa anchetei revistei **FLACĂRA**, care vă va dezvălui căm ce se găsește prin registrele contabile ale Petromin-ului.



Dovada, cu stampile și semnături diverse, prin care arătăm că Ioan Honcescu, șeful corpului de control al primului-ministru Văcăroiu, a luat 10 milioane lei și a fost implicat în acordarea salariilor de boieri ale conducerii CNM Petromin.

liardele statului

de 20.000 dolari
i incompetență

interesant în raportul Curții de
în urma controalelor efectuate
în, este cel referitor la salariile
iale. Iată ce spune raportul citat:
ectării prevederilor din legislația
cărora drepturile lunare cuveni-
drepturi de natura salariilor acor-
glij contractului de management
rezintă o sumă fixă în lei, nego-
cheierii con-
agement și
modificată
indexarea
Petromin a
pada 1.10.
în contul
iale, drep-
în sumă
mili de
e salarii.
e lună pen-
u plata în
de schimb
plății, s-a
rea con-
ilor lunare
or. Deci,
Comp. au
) dolari pe
le în care
astfel de
parte mare
condițiile în
în se comit

de care răspunzătoare directă
a managerială.
nturi consideră că „interpretarea
turilor lunare acordate manageri-
acestea reprezintă pentru CNM
ltuală de natura prestărilor de
o chetuală de fond de salarii,
e legislația în vigoare, a condus
CNM Petromin de la plata unor
n valoare totală de 416.931.000

este tot. În afară de faptul că
nin își trag câte 20.000 dolari pe
e faptul că ei se consideră doar
servicii în această companie, în
ea și de multe altele, în cursul

anului 1995 echipa managerială și-a acordat și
premierii în valoare totală de 2.400.000 lei.
Bineînțeles încălcând chiar Legea contractului de
management, pe baza căreia clica lui Andrei
Caraiani (managerul general) este prestatoare de
servicii la CNM Petromin.

Lucru foarte important, raportul Curții de
Conturi precizează și vinovații în cazul salariilor
de 20.000 dolari. „Fruntașii” Petromin-ului au
obținut asemenea sume „verzii” cu acordul
Adunării Generale a Acționarilor (AGA) din
cadruul companiei, adică cu acordul reprezentan-
tului FPS, Mihăilescu Șerban, și acordul

Contracte de miliarde... pentru alții

Tot în raportul Curții de Conturi sunt menționate con-
tractele cu Pontica SRL, TSM SRL, cu firma Ermis din Grecia
sau Balkanmar din Bulgaria.

Spre exemplu, deși contractul de bare-boat cu firma gre-
cească Ermis se derulează începând cu 1991, CNM Petromin
n-a efectuat decât două verificări ale rezultatelor economice
(în 1993 și 1994). Chiar și așa rezultatele acestor verificări
nu au fost valorificate, managerii de la Petromin „uitând” să
înregistreze la capitolul venituri drepturile pe care le avea de
încasat de la firma Ermis. Desigur, suma nu este mare, ci
doar măricică. Conform raportului Curții de Conturi, nici până
la data de 30.11.1995 CNM Petromin nu are nici măcar înre-
gistrate (nu mai vorbim de încasat) venituri, provenite de la
firma Ermis, în valoare de 1,178 miliarde lei!

Situație asemănătoare găsim și în cazul contractului de
management cu firma TSM SRL, numai că acolo este vorba
de 1,197 miliarde lei pe care Petromin uită să-i mai încaseze!

reprezentantului FPP, Rancă Dragoș. Numai că,
situația devine cam albastră, dacă stăm să ne
gândim că reprezentant FPS în AGA din cadrul
CNM Petromin, cel puțin pe întreg anul 1994, a
fost însuși Ioan Honcescu, șeful corpului de con-
trol al primului-ministru, Nicolae Văcăroiu, pentru
care a încasat și 10 milioane lei. În cazul ace-
sta rămâne de văzut cine sunt răspunzători tutu-
ror încălcărilor de lege comise la Petromin.

Cert este că Ioan Honcescu a fost și el de
acord cu salariile exorbitante și nelegale ale
managerilor Petromin. În rest, a închis ochii și
n-a observat nimic. Întocmai ca un demn șef al
unui și mai demn corp de control. Al primului-
ministru, după cum am spus mai sus.

RĂZVAN BUTARU ■



Înainte de ziua de 16 decembrie '89 în România au intrat, în numai două zile, 48 de străini cu aceeași serie de pașaport - SL

Distingii membri ai Comisiei pentru aflarea adevărului asupra evenimentelor din
decembrie 1989 au amânat, de comun acord, prezentarea raportului pe care nu l-au
putut încheia întrucât lipsesc, vezi doamne, unele date legate de conturile lui
Ceaușescu. De parcă nici nu pot bănuși unde sunt acum acești bani și cine sunt cei
care-i rulează de 6 ani încoace. Cine a tras la Timișoara, în București și-n celelalte
mari orașe, ce servicii secrete străine au fost implicate în revoluția română nu sunt
subiecte de aceeași importanță pentru aleșii poporului. Și dacă tot ei au votat Legea
secretului de stat, acum câteva zile, fermi decizi să pedepsească pe cei care divulgă
secretele numai de ei știute, publicându-le în presă spre știința cetățeanului, noi ne
propunem astăzi publicarea unei liste care a fost îngropată printre alte hârtii de Comisia
parlamentară. O listă care ar fi putut constitui pentru Procuratură și SRI un punct de
plecare în ceea ce s-a numit „aflarea adevărului”. Din lipsă de date suplimentare
această listă a fost clasată.

Ce interes ar putea constitui pentru organele de anchetă faptul că numai în două
zile, 14-15 decembrie '89, au intrat în țară 54 de cetățeni străini, dintre care 48 cu
aceeași serie de pașaport? Cum s-ar fi putut întâmpla ca cetățeni din Israel, Liban,
Iran, Siria, Irak, Sudan, Iordania, Yemen, Palestina și Somalia să dețină pașapoarte cu
aceeași serie rămâne pentru noi un mister. Câți dintre ei au studiat în România și ce
le-o fi venit să-și aducă aminte de plaiurile noastre în plină iarnă, cu numai o zi înainte
de explozia populară de la Timișoara, putem numai bănuși, atâta timp cât cei plătiți de
noi, simpli contribuabili, își declară neputința. Menționăm faptul că mare parte a aces-
tor vizitatori au venit nu pentru turism ci pentru afaceri. Nu cu oricine ci cu ICE
Dunărea, cu Carpați și cu alte instituții cunoscute ca întreprinderi de comerț exterior
ale Securității.

14 decembrie '89

1. - Abdel Hakim Mohd Abdel Hamid -
Iordania Pass. - SL 278209/40 - cazat la
hotel Triumf - Pentru CC al PCR
2. - Hagay Ami - Israel, Pass. - SL
3239288/40 - cazat la Intercontinental
3. - Mazarib Muhamad - Israel, Pass.
SL 4450093/40, cazat la Intercontinental
4. - Nassimino Zion - Israel, Pass. -
SL 3055846/40, pentru Prodexport
5. - Portal Salomin - Israel, Pass. - SL
2798387/40, cazat la Intercontinental
6. - Rabinovici Yhiel - Israel, Pass. -
SL 4294106/40 - hotel Minerva
7. - Yael Shaul - Israel, Pass. - SL
4454015/40 - Intercontinental
8. - Berdan Gisela - Liban Pass DP -
26540 - Ambasada Liban
9. - Mohamad Kamae Salah Fattouh' -
Liban, Pass - SL 298679/55 cazat la
Tarom
10. - Nabouh Issam Amis - Liban,
Pass SL - 1210621/55
11. - Nabouh Hoda Issam - Liban,
Pass SL - 978353/55
12. - Najim Elte Nicols Raad - Liban,
Pass SL 426716/40, Hotel București pen-
tru Carpați
13. - Bedran Richard - Liban, Pass.
DP 266/40 - Ambasada Liban
14. - Seidan Salim - Liban, Pass. - SL
621814/40
15. - Abdul Magid Mahfud - Libia, Pass.

15 decembrie '89

29. - Zakerin Yousef Al Taher -
Iordania, Pass. SL 535150/40 Cazat la
Intercontinental
30. - Abdel Rasad Ariz - Irak, Pass.
SL 107491, pentru Târgu Mureș, cazat la
Continental
31. - Hisham Jasim - Irak, Pass. SL
515840, cazat la hotel București
32. - Ibrahim Sajuasultan - Irak, Pass.
DP 1726/40 Ambasador
33. - Mansoor Khozal - Irak Pass. SL
238843, pentru Târgu Mureș, cazat la
Continental
34. - El Hamoni, sex F, Pass -
745485/40 (?) hotel București
35. - El Hamoni Ziad Ibrahim - Liban,
Pass. SL 116313/40 cazat la hotel
București
36. - Haioar Mohamad Zabi - Liban,
Pass SL 976684/22
37. - Haukan Aziz Abdul Moudai -
Liban, Pass. SL 4655895, hotel București
Tranzit 3 zile URSS
38. - Barbah Honz Pass. SL
558828/55 Israel
39. - Lerner Doroleibovna, Israel,
Pass. SL 558827/55
40. - Lerner Sumia (Zetmonovici) -
Israel, Pass. SL 558826/55
41. - Stevenberg Mihail, Israel, Pass.

- SL 192382/40 - Hotel Majestic.
16. - Fituri Amera - Libia, Pass. SL
549701/40 - Majestic
17. - Hassan El Fara Mustafa Salib
Most - Egipt, Pass TD - 580033/40
18. - Abdul Salam, Mohamed Shazi -
Siria, Pass DP - 7165/40
19. - Agha Ahmed Soliman, Siria, Pass
SL 1013196/40
20. - Hamed Torif - Siria, Pass SL
984266/40 - cazat la Hotel Cișmigiu
21. - Darderich Mohamed Fachri - Siria
Pass SL 1213307/35
22. - Mouhana Hassan, Siria, Pass SL
1000406/40 Intercontinental pentru
Dunărea
23. - Mouhanna Mazen, Siria - Pass.
SL 607833/40 - pentru Dunărea
24. - Omar Naser - Siria, Pass, SL
1202822/40 Ambasada Siria
25. - Abdurazac Osman Aden -
Somalia, Pass. SL 454183/40 -
Ambasada
26. - Ahmed Mohamed Warsame -
Somalia, Pass SL 454183/40 cazat la
Ambasada
27. - Magdi Nugd Alla Ahmed - Sudan,
Pass, SL 233332/40 - student anul III la
IMF
28. - Olcer Makbule, Turcia, Pass. SL
744014/05, Pentru Herculane

- SL 559168/55
42. - Stevenberg Samil, Israel, Pass.
SL 559169/55
43. - Abdanoheesseni Karfai -
Emiratele Arabe, Pass. SL 235422/55
44. - Choina Mohamed Ali, Siria, Pass.
SL 1214515/40 cazat la Intercontinental
45. - Haithan Nas Abdulah, Siria, Pass.
SL - 1154666/40 Cazat la hotel București
46. - Mhd Edt Malet, Siria, Pass. SL
711758540, pentru Metimpex hotel
București
- Studenti în an pregătitor
47. - Elhadi Hamad Elhadi, Sudan,
Pass. SL 71299/40
48. - Ibrahim Mohamed Ibrahim,
Sudan, Pass SL 32670/40
49. - Khomely Mustafa Mon... Sudan,
Sudan Pass. SL 66882/40
50. - Mohamed Fedae Ali... Sudan,
Sudan, Pass. SL 70602/40
51. - Yassin Mohamed Ahmed Sanuz,
Sudan, Pass. SL 68872/40
52. - Yashir Osman Yagob, Sudan,
Pass. SL 49408
53. - Ahmed Kaid Abdulah Said,
Yemen, Pass. SL 964143/40
54. - Abdul Rahim Amine Haidar,
Liban, Pass. SL 1010201 - muncitor.

MATEI DUMITRU ■

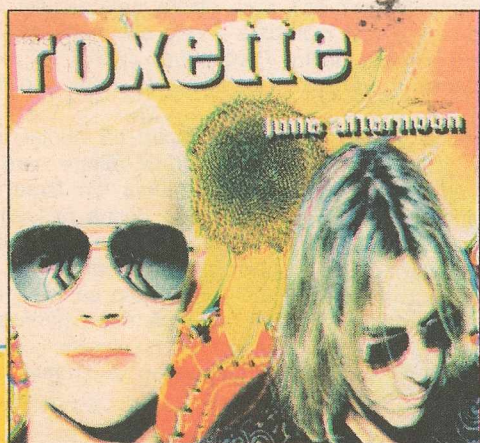


București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iasi 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc



Raluca Moianu, Maria Zărnescu-Popescu și Cristi Schnebli,
alături de preferințele lor muzicale săptămânale.

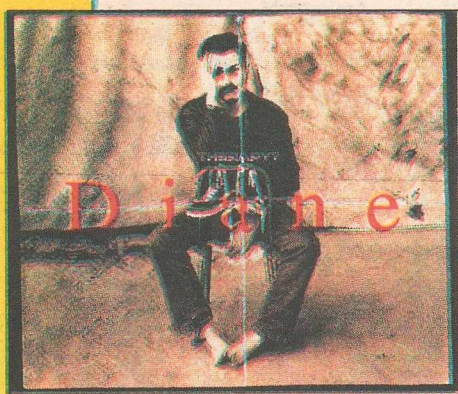


ROXETTE

June Afternoon

La sfârșitul anului 1995, cei doi componenți ai formației ROXETTE, Marie și Per, au sărbătorit apariția primului lor album de „greatest hits”, intitulat „Don't Bore Us - Get To The Chorus!”, album ce conține 18 titluri, dintre care 14 sunt celebre hituri ale lor, iar 4 piese sunt absolut noi; primul extras pe single din acest L.P. se intitulează „You Don't Understand Me” și se poate număra și el acum printre hiturile celor doi. Cel mai recent extras pe single se numește „June Afternoon”, sound-ul este același cu cel abordat până acum de ROXETTE, atât piesa cât și versurile fiind scrise de Per, dar ceva s-a schimbat: Marie are un nou look, ceva neașteptat din partea ei, având părul mai lung decât de obicei.

Single/ EMI Records



THERAPY

Diane

Până la acest nou extras pe single, albumul „Infernal Love”, din care piesa face parte, nu a avut succesul de vânzare atins de precedentul L.P. „Troublegum”, pentru că single-urile din acesta, ce au precedat piesa „Diane” („Stories” și „Loose”, apărute în vara anului 1995), nu au atins așteptările publicului. Acum, după apariția acestei piese sub formă de disc single, atât albumul cât și melodia amintită mai sus se află printre preferințele europenilor. În curând formația va lansa un nou single, acesta fiind foarte așteptat de public după succesul pe care „Diane” îl înregistrează la ora actuală.

Single/ A&M Records



GEORGE MICHAEL

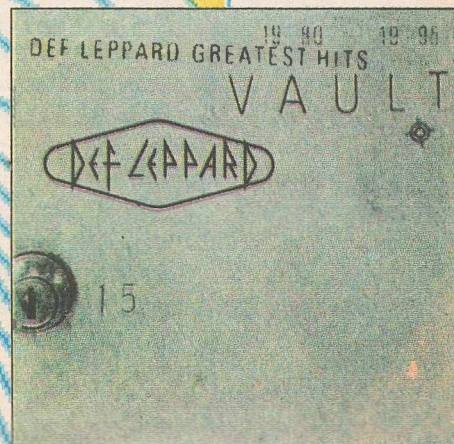
Jesus To a Child

Piesa a fost interpretată în premieră de către George Michael în noiembrie 1994, dar abia acum a apărut sub forma unui disc single, după ce a expirat contractul său cu Sony Music.

Melodia a ajuns deja un superhit în toată Europa, iar în Marea Britanie a intrat în topul vânzărilor direct pe prima poziție.

În prezent, George Michael lucrează la noul său album pe care sperăm să îl putem achiziționa cât mai curând.

Single/ Virgin Records



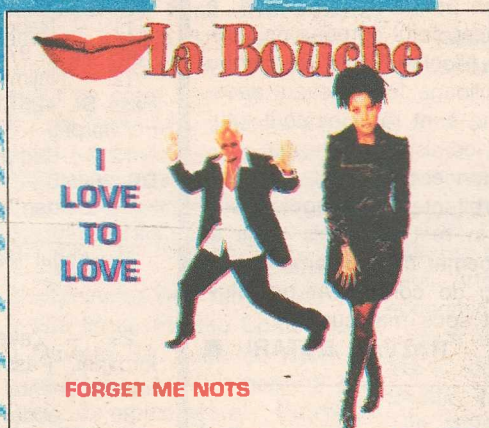
DEF LEPPARD -

Greatest Hits

VAULT

Se poate spune că anul 1995 a fost un an dedicat albumelor „greatest hits”, mulți cântăreți și formații, precum MICHAEL JACKSON și sora sa JANET JACKSON, 2 UNLIMITED, MADONNA, ROXETTE și lista poate continua, editând albume de acest tip. Acum a venit timpul și celor de la DEF LEPPARD să-și editeze un astfel de album intitulat „VAULT”, prin care ei aniversază 15 ani de carieră și cele 6 L.P.-uri apărute până în prezent: „On Through The Night”, „High 'N' Dry”, „Pyromania”, „Hysteria”, „Adrenalize” și „Retro Active”. Acest album a fost editat și pentru a marca sfârșitul unui ciclu și începutul unei noi ere DEF LEPPARD, care va debuta în primăvara anului 1996 cu noul L.P. intitulat „Slang”. Pe C.D.-ul „VAULT” găsim 16 dintre cele mai mari hituri ale formației, dintre care amintim: „Pour Some Sugar On Me”, „Let's Get Rocked”, „Two Steps Behind” (apărut atât pe coloana sonoră a filmului „LAST ACTION HERO” cât și pe albumul „Retro Active”) și noul single, ajuns hit la ora actuală - „When Love & Hate Collide”.

CD/ Mercury Records



LA BOUCHE

I Love To Love

Amândoi sunt americani, dar s-au lansat mai întâi în Europa, primul lor hit - „Sweet Dreams” - beneficiind de același succes pe care l-a avut și cel de-al treilea single al lor - „Fallin' In Love”. Dar piesa cu care au devenit cunoscuți a fost „Be My Lover”. Pentru lansarea lor în S.U.A. au fost nevoiți să refacă atât videoclipul piesei „Be My Lover”, cât și stilul acesteia, pentru a satisface gustul americanilor. Tot în același mod au procedat și cu varianta de single a noii piese, „I Love To Love”. Ei speră „să dea lovitură” și cu acest extras pe single, pe care există și o altă piesă, „Forget Me Nots”.

Single/ BMG



de ascultat urgent



de ascultat fără întârziere



de ascultat

Victor Rebengiuc are 63 de ani



În toamnă Victor Rebengiuc s-a transferat de la Bulandra la Teatrul Mic supărat fiind pe directorul Virgil Ogășanu, singurul director autonom. Acum însă marele actor revine pe scena Sălii Izvor pentru un spectacol special, „Copilul îngropat” de Sam Shepard, în regia Cătălinei Buzoianu. Asta nu înseamnă că Victor Rebengiuc nu mai este supărat pe starea actuală a Teatrului Bulandra. „Am jucat zeci de ani în acest teatru, dar acum nu mai suntem compatibili”. Practic, Rebengiuc nu mai este deloc de acord cu directorul Virgil Ogășanu care se ocupă mai mult de politică decât de teatru.

„Copilul îngropat” este o restanță. Trebuia inițial să se joace la Teatrul

de Comedie, apoi la Bulandra, stagiunea trecută. Acum este o coproducție cu Teatrul Româno-American, care îl plătește pe Victor Rebengiuc. Mai în glumă, mai în serios, Victor Rebengiuc spune că a așteptat timpurile în care să fie angajat la un teatru și să nu trebujască să joace, „așa cum fac mulți colegi de-ai mei”.

Oricum „Copilul îngropat” este un cadou pentru marele actor care a împlinit acum câteva zile 63 de ani.

REMUS ANDREI ION ■

De la Osaka la București

Radiografii ale sufletului după Mircea Roman

Mircea Roman a fost anul trecut pe afișul Trienalei de Sculptură de la Osaka prin lucrarea „Suflet cu bube” care a primit marele premiu în 1992. Atunci a câștigat peste optzeci de mii de dolari. În trei ani a cheltuit tot. Dar sculpturile lui au ajuns în multe colecții particulare sau publice. Acum este în fața unei noi premiere, expune împreună cu o pictoriță. La Galeriele etaj 3/4 de la Teatrul Național expoziția Mariana Gordan / Mircea Roman este un autoportret sentimental. Mariana Gordan locuiește de mai mulți ani la Londra; l-a întâlnit pe Mircea Roman ca bursier și de atunci lucrează împreună. În atelierul sculptorului, din strada Ștefan Furtună, printre oameni din bucăți, așchii și ghips, au apărut și „radiografiile sufletului”, adică Mircea văzut de Mariana, picturi monocrome. Pentru că



Mircea Roman în
atelier lângă
„Zidul”

Mariana îl consideră pe Mircea „îngerul” vieții ei, are curaj să spună despre expoziția de la Național că este Mircea Roman cu Mircea Roman. Ca răspuns Mircea promite o nouă expoziție de sculptură în care va prezenta numai lucrări recente. Premiul de la Osaka îl ambiționează să-și crească cota mereu. (R.A.I.)

Figurația începe după 100 de spectacole

Teatrul Național din Tg. Mureș pare a fi într-o prelungită criză financiară. După ce directorul Serafim Duicu și-a refăcut

popularitatea invitând studenții Academiei de Teatru să facă figurație la Național pentru 10.000 de lei pe seară, în această sta-

giune s-a decis să nu mai plătească colaborările. Dă vina pe contabilii. Studenții care fac figurație au ajuns navetiști între biroul directorului și cel al contabililor. Fără nici un rezultat. Directorul, profesor universitar, a lansat ca o definiție: „figurația începe de la o sută de spectacole în sus!” Este o performanță...

La Tg. Mureș două momente au marcat istoria ultimilor ani: evenimentele din martie 1990 și scandalul de la Teatrul Național început prin numirea lui Serafim Duicu în funcția de director. Cum un directorat nu se apreciază după numărul spectacolelor ci după calitatea lor, merită să amintim că Tg. Mureș are în patrimoniu primul premiu

pentru cel mai prost spectacol, acordat în România. La Sf. Gheorghe, „Jacques sau supunerea”, în regia lui Marius Oltean, a reușit această performanță. Inițial spectacolul a fost un examen la Academia de Teatru și deși toată lumea a spus că este foarte slab, a intrat repede în repertoriul teatrului. După primirea premiului de pomină conducerea teatrului spune că este spectacolul Academiei, iar profesorii spun că este performanța teatrului.

Apele sunt ușor tulburi și la Naționalul din Tg. Mureș și la Academia de Teatru pentru că se apropie alegerile pentru rector, decan, șefi de catedră și alte funcții și posturi. (R.A.I.)

De la teatru pentru acasă

Fernando Arrabal, Andrei Șerban, Alexandru Darie, Victor Ion Popa, comentarii pe marginea spectacolelor Cehov, semnate de Irina Coroiu, nominalizată pentru premiul de critică acordat de UNITER - iată câteva repere pentru o lectură imediată a ultimului număr al revistei „Semnal teatral” editată de UNITER. Ultima apariție a anului 1995, un număr dublu, este ultimul cu referințe la stagiunea trecută, cuprinde pentru prima dată un repertor complet al spectacolelor jucate într-o stagiune de majoritatea teatrelor importante, precedat de eseu „Repertoriul, între intenție și hazard” de Marian Popescu. În cele peste o sută de pagini ale revistei ce costă 3.000 de lei se mai găsesc informații despre premiere, festivaluri de teatru și date despre cărți și reviste de teatru. „Semnal teatral” se găsește sigur în librăriile Humanitas, în foaierele unor teatre și la sediul UNITER.



Toate artele

Vocea lui Bacovia

Redactor printr-o întâmplare, numai șase luni, la Editura pentru literatură, am avut în iarna dintre 1954-1955 șansa încărcată de mister de a-l cunoaște pe George Bacovia. Se pregătea reeditarea poeziilor sale într-un volum antologic - primul, după război - și trebuia să devin un fel de mesager între editură și autor.

La capătul tramvaiului 20, în apropierea cimitirului Șerban Vodă (în care încă nu aveam pe nimeni), am ajuns, pe strada Frâsinetului, în fața unei case modeste, cu conture geometrizate în spiritul construcțiilor „moderne” de la început de veac. Mi-a deschis doamna Agatha Bacovia (cu al cărei nume se „deschidea” și volumul de Opere bacoviene din Editura Fundațiilor regale, vă mai amintiți?: „Doamnei mele Agatha”) și mi s-a spus că trebuie să vin într-o altă zi când poetul, pregătit anume pentru o vizită, va putea să discute sumarul volumului, condițiile apariției ș.a.m.d. Am fost reținut preț de o cafeluță-degețar în de tot modesta, și ea, sufragerie, mi-am plimbat ochii peste obiectele compunând universul intim al marelui poet când, pe neașteptate, l-am auzit vorbind. Recitând.

Își recita cu voce tare versurile iubite (Baudelaire, în acel ceas) și glasul mi s-a părut a avea căldură și, dacă nu moldovenească dulceață, măcar o romantică mlădiere. Fraza bizar, rostind vers după vers cu o anume grabă, suprimând parcă pauza dintre ele și retopindu-le într-unul singur, suprem-eufonic.

N-a apărut, a rămas în chilioara lui și am plecat în ninsoare ducând cu mine doar memoria acelui glas. Mi-am rostit și eu: „Te uită cum ninge Decembre,/ Spre geamuri, iubito, privește-/ Mai spune s-aducă jăratic/ Și focul s-aud cum trosnește...”

Aveam să-l văd cu adevărat pe Bacovia abia o săptămână mai târziu și o vreme am devenit un oaspe obișnuit al unei case în poarta căreia băteau rar musafirii. Nefiind văzut pe stradă ori la cafenea, necutreierând redacțiile, nedând Domnia-Sa interviuri și nesemnând autografe (mai ales că, deocamdată, nu avea pe ce să le scrie, nefiind încă recuperat de „moștenirea literară”) George Bacovia le părea unora a trăi în alt veac.

Prin acei puțini oaspeți ai casei de pe Frâsinetului se numărau poeții Eugen Jebeleanu și Cicerone Theodorescu și lor, alături de redactorii radioului, le datorăm existența unei benzi de magnetofon cu vocea poetului cel mai lipsit de trufii, din câți au fost. Și care, evident, nu se lăsa imprimat. Nu vedea rostul acestor conserve cu voci care sunt rolele fragile și nu ținea să le lase ca „amintire” urmașilor săi. Surâdea trist, abstras, mângâind o bărbuță albită cu care-și alinta obrazul în acei ani și refuza cu destulă energie manevrele poezilor de a-l păcăli, sustrăgându-i atenția de la - pe atunci uriașă - sculă de înregistrare. Au apărut, aduse de poeți, și câteva butelii cu vin roșu. S-a vorbit, s-a recitat și, grație noului „aliat” venit într-ajutor, vinul, s-a ajuns la umplerea memorabilei benzi cu câteva din capodoperele bacoviene.

Radioul ne-a oferit de atunci, reluate pios, zeci de momente poetice Bacovia, o casă de discuri a editat o parte din ele și ne uimim acum de norocul de a fi putut păstra - ca pe o voce captată nu din trecut ci din cosmos - vocea poetului.

Să-l ascultăm pe Bacovia! Sună enorm, ca invitația de a-l auzi pe Eminescu! Și totuși, totuși cu doar manevrarea unui buton ni-l putem aduce în casă, în intimitate, în solitudine, pe cel mai solitar poet al lumii.

Să-l auzim, mirându-ne la început de rostirea lui abruptă, ca într-o spovedanie, să ne lăsăm apoi sufletele să vibreze, mișcate de sunetele nelăsate să piară.

Sigur, vocea unui poet e tot cea „tipărită”, ea se aude cu... ochii, dar atunci când avem șansa de a-l asculta pe poet - și cu Bacovia o avem - s-ar crede că ne-am pus urechea pe inima lui...

GHEORGHE TOMOZEI ■



MAȘINA DE SCRIS

Orașul cu porecle anapoda

— De ce îi spune „Amorezul”?

— Pentru că, în fiecare dimineață, bea două beri reci pe stomacul gol.

— Iar dumnealui, cum de e poreclit „Inginerul”?

— Priviți la strungăreața colosală dintre dinții săi incisivi.

— Și dânsului, de unde-i provine supranumele „Boemul”?

— De cincisprezece ani circulă în automobil și n-a acordat vreodată prioritate pietonilor.

— Priviți-l pe domnul acela agitat.

— E „Sclifositul”. I se spune așa fiindcă lucrează pe un șantier hidrotehnic. Cel de lângă el este „Surdu”.

• Daniel-Ovidiu Olar, București. Poemul Ninge — de fapt o colecție de metafore pe tema ninsorii — devine de la prima strofă plictisitor. Singurele versuri care iscă o adiere de emoție se află în strofa a doua:

„Dacă mai ninge de sus până la noapte, / Copacii vor fi mai bătrâni decât noi.”

Apoi în poem se instaurază acalmia lirică:

„Dacă mai ninge de sus peste mare, / Ea va cuprinde înaltul din munți, / Câmpia de valuri, / Între hotare / Va fi trecătoare fără de punți.”

• MIRCEA S. NEHOIU, Buzău. Vă exprimați atât de stângaci și forțat, încât... puteți speria copiii cu versurile dv.:

„Sculptez ca-ntr-o daltă / Tot ceea ce m-a impresionat, / De-a lungul zilei, / Dau mâna de-a dura / Și creez opera de artă... / Rup bucăți din mine, proaspete și roșii sângerânde / Le azvârl pe hârtie sau pe os.”

• MIHAI N., Cluj Napoca. „Trebuie să vă spun două lucruri de care vă rog să țineți cont. Primul este faptul că fiecare din aceste poezii reprezintă ceva pentru mine, au fost scrise în momente care au reprezentat ceva pentru mine (adică nu scriu de dragul de a scrie). Iar al doilea este faptul că indiferent cum ar părea sunt de concepție proprie sută la sută.”

Și eu trebuie să vă spun două lucruri. În primul rând că pe cititor nu-l interesează dacă poeziile au reprezentat sau nu ceva pentru dv. Totul este să reprezinte ceva pentru el. Și, în al doilea rând, că, indiferent de ce credeți dv., versurile nu sunt „de

Texte sub lupă

concepție proprie”. Nu pretind că în mod deliberat ați luat ceva de la alți autori. Dar, din cauza inculturii, v-ați însușit, fără să vă dați seama, tot felul de banalități din „patrimoniul” gândirii comune. Iată un exemplu:

„Și iartă-ne-apoi, Doamne, / Că ne-am vândut pe bani, / Și picurul de suflet, / Pe care-l mai aveam... / Ne iartă, Doamne, oameni, / Că am uitat de tine, / Și, las-un pic din milă-ți / Să vie și spre mine.”

• MARINA VIȘOREANU, București. Nu trebuie să blamați ceea ce nu înțelegeți. Piesa de teatru **Alfred și Violeta** a lui Radu Ciucă, pe care o considerați „nonliteratură” din cauza „dialogului penibil” al eroilor, este de fapt o parodie. V-ați ales un unghi de lectură greșit. La fel de nedreaptă sunteți când îi numiți pe Ilie Tudor Zegrea, Cătălin Mihuleac, Elia Pavlivici et comp. „sfertodocți”, „vulgari”, „ne-cunoscători ai limbii române” etc. Nu i-ați înțeles, sunt prea subtili pentru dv. Ca să nu mai vorbesc de faptul că mă jigniți insinuând că aleg textele în funcție „de anumite interese”. Când citesc scrisori de genul celei primite de la dv., îmi vine să renunț la munca imensă, istovitoare de la **Mașina de scris** și să mă întorc la scrierea propriilor mele cărți...

Iritarea dv. pleacă de la faptul că n-am publicat nimic din ceea ce mi-ați trimis. Dar cum să public, dacă nu există nimic publicabil? Aș fi vrut să aleg ceva din ultimul

transport, ca să vă împac, însă n-am găsit nici un pasaj demn de interes. Schițele **Pretendentă la moștenire și Consecvențe**, în care povestiți diferite întâmplări despre vecinii dv. de bloc (sau despre unii imaginari, nu contează), sunt terne, lipsite de miză estetică. Asemenea întâmplări își povestesc gospodinele unele altora, când stau la o cafeluță. Iar versurile, cu tot teribilismul lor, nu se impun atenției cititorului:

„Atât... / Nu ne-am născut, / nu am murit... / Suntem aceiași: morți / zâmbind tâmpit / Sau vii cu mâinile / pe piept... / Și e infect... / Și chiar dacă n-ar fi / — Totul e drept —”

Nici măcar epigrama la adresa... mea nu are haz:

„De când cu Mașina de scris, / Mă ustură ochii și dor, / Între ce este și ce-ai promis, / Să-mi dai un sicriu / Că o să mor!”

Chiar un sicriu nu v-aș dori. Dar recunosc că mi-ar plăcea să vă închid undeva și anume într-o bibliotecă.

• NIKITA AXINTE, București. „Ce mai faceți, domnule Alex Ștefănescu? Nu v-am mai scris demult, dar, oricum, în mod sigur nu mi-ați dus dorul (și nici eu dumneavoastră). Vă trimit niște poezii ale Monei, care mi se par geniale...”

Dacă aș avea vârsta dv. (16 ani, din câte mi-aduc aminte) și dacă Mona ar fi prietena mea, și eu le-aș considera geniale. Având însă de (aproape) trei ori vârsta dv. și fiind prieten nu

cu Mona, ci cu Emily Dickinson, Marina Tsvetaeva, Magda Isanos, le găsesc doar interesante și promițătoare. Ceea ce le dăunează este incoerența:

„Strigătul nu-l auzea nimeni / era în pădure / ca un copil. / Și peste frunze îi cădea fiecare sunet. / Poate undeva vor dormi / aceleași flori, fără tulpini, / căci așa / din sângele pământului / s-au născut. / Degeaba strigai, / degeaba strigai, / ochii din pădure erau astupați / de mâini groase — de aicea — tăcerea!”

• CĂTĂLIN RĂDULESCU, București. Ca autor de proză satirică, nu vă lipsesc ideile. Din păcate, însă, aveți un mod nesigur și imprecis de-a vă exprima:

„Părea că această opintire avea ca scop contopirea și mai perfectă a celor două guri, ca și cum simpla tribulație a trupurilor nu ar fi fost suficientă.” etc.

Chestia cu tribulația trupurilor m-a tulburat...

• COSTICĂ DASCĂLU, Sprâncenata, Olt. N-are rost să transcrieți versurile, nici pe coli ministeriale, nici pe foi de registru, așa cum intenționați. Sunt puerile și nepublicabile:

„O, muză, cât m-ai înșelat / Și viața mi-ai zdrobit-o! / De-acum deja sunt ruinat / Și simt că mor, iubito!” etc.

Să râdem cu Cătălin Mihuleac

— Oh, „Surdu”!

— În adolescență a fost operat de apendicită. Lângă el se află tânăra domnișoară „Inimă sucită”. A fost botezată astfel în ziua când a câștigat Marele premiu la Festivalul „Chopin”. În dreapta sa, cea în fustă mini, este „Focoasa”.

— Dați-mi voie să ghicesc. Porecla a primit-o pentru că, în clasa a șasea, nu-și făcea temele la fizică.

— Exact.

Ce nu face un părinte pentru un copil cuminte?

— Sunt fiica celui mort în pușcăriă politică. Ați scris despre el, săptămâna trecută.

— Îmi amintesc

Ziaristul oferi un scaun bătrânei doamne. Ticsită de

țacăniturile metalice ale mașinilor de scris, redacția nu se deosebea prea mult de un cuib vrăjmaș de mitraliere.

— Cineva mi-a trimis revista dumneavoastră în Statele Unite. Acolo m-am stabilit, după război. Mi-a plăcut mult cum ați scris; domnule... aș putea să vă spun pe numele mic? Am și un mic dar, pentru dumneavoastră.

Răpăiturile de mitralieră se răriră, ca ploaia săcătoare ce s-a plictisit de ea însăși. Telefonul bâzâi — pisălog bătrân ce ține să se bage și el în vorbă. Un gest ce nu cunoștea concesiile puse nod cicălelii.

— Regret, dar cadoul nu-l pot primi — mormăi tânărul jurnalist, căutându-se de o țigară ce nu se dădea ieșită din bârlog. O țigară, da, cred că asta aș primi bucuros.

Directorul ziarului îl întâmpină vesel, de parcă i-ar fi primit în

vizită pe Stan și Bran.

— Cafea? Sau, poate, coniac? Am un „Napoleon” mai în formă ca la Austerlitz.

— Mulțum și noroc! Mmmm... bătrânul corsican nu și-a pierdut vana.

— Nu și-a pierdut-o. Apreciez travaliul dumitale în publicația noastră. Mai ales că ultimul articol a avut și impact extern... Apoi, demnitatea de a refuza o mică

atenție... vreau să spun...

— A mers?

— Uns. Mersi frumos, mamă.

— Ce nu face un părinte pentru un copil cuminte? Norocul tău e c-am lucrat o viață în sectorul hotelier. Așa am învățat să joc teatru. Deci, directorul ți-a mărit salariul. În sfârșit!

Vești despre corespondenții noștri

CECILIA CARAGEA

A obținut premiul pentru debut în eseu al **Colocviilor tomitane** (400.000 lei) cu volumul **Istoria vestimentației europene**. Autoarea locuiește, după cum se știe, la Timișoara, iar festivitatea de premiere a avut loc la Constanța (concursul fiind organizat de revista **Tomis**). În lungul ei drum din vestul în estul țării, Cecilia Caragea a fost însoțită de bărbatul cu care s-a căsătorit de curând: Andrei Negru (și el, culmea, corespondent al rubricii **Mașina de scris**).

COSTEL STANCU

Tânărul poet din Reșița, confundat uneori (dar nu și confundabil) cu Ion Chichere, a debutat editorial, publicând simultan, la Editura Hestia din Timișoara, două volume de versuri: **Terapia căderii în gol** și **Dominic sau despre imitația umbrei**.

O autoare despre care ar trebui să se vorbească mai des

ILEANA BÂJA



„M-am născut în Constanța, locuiesc în Constanța și sunt studentă la Universitatea «Ovidius» din același oraș, la franceză-italiană, în anul IV. Am scris până acum două volume de poezie: *Gâtul păsării - mâna mea dreaptă* și *Vei muri, te vei vindeca* (volum din care fac parte și poemele pe care vi le trimit acum). După cum știți, nu am publicat până în prezent nici o carte.”

Cu Ileana Bâja corespundez de mult, asistând cu inima strânsă la funcționarea în gol a unui talent excepțional. Dacă ar fi să luăm în considerare *numai* titlurile celor două volume încă netipărite, și încă ar fi suficient ca să ne dăm seama că este vorba de o poetă de vocație. (Doamnelor, domnișoarelor și domnilor de la Ministerul Culturii, vă rog citiți și dv., cu atenție și cu sensibilitatea care vă caracterizează, aceste două titluri: *Gâtul păsării - mâna mea dreaptă* și *Vei muri, te vei vindeca*. Ce spuneți?).

Poezia scrisă de Ileana Bâja este dramatică și vizionară. Autoarea suferă de o durere melodică (pentru a mă exprima în stilul ei), care nu depinde de împrejurările vieții de fiecare zi și care o face să „vadă” dincolo de aparențe. Fiecare poem reprezintă un fel de halucinație lirică, nu delirantă, ci revelatoare.

De viu vei intra

Te voi pedepsi, ai să vezi de viu vei intra într-un poem haină de cuvinte pe umerii tăi trup tânguitor, tone de ziduri

nici măcar n-am să clipească te voi pedepsi de viu vei intra n-o să te doară n-o să te doară în pagina înghețată așază-te blând: uite-așa.

Laitmotiv

Prin ninsoarea rară mereu mai puțină haina ta aproape că sângerează melodios cu tălpile goale deasupra pământului sângerezi amar dar nespun de frumos

ziua s-a făcut atât de subțire abia dacă te mai încap în ea cu unghiile adânc înfipite în carne repetă-ți într-una: vei muri, te vei vindeca.

Croindu-și pârtii prin chiar carnea ta

Poemul - vehiculul acesta trist înălțându-se în care aproape ți se taie respirația realitatea e dincolo de pereții săi pulsatiți cât pereții unei inimi de subțiri (numai tu continui să crezi că te afli într-un vehicul blindat)

trecând prin cercul de foc al haloului tău

faci exerciții de supraviețuire felină dresată minuțios

poemul - vehiculul acesta trist încă puțin și se va înălța, se va înălța cu nespun durere croindu-și pârtii prin chiar carnea ta.

Placenta vie care te leagă de cer

Enormul pântec care te conține oul fierbinte și-aproape gata să te înghită în care cu trudă continui să levitezi

maternitate devorantă.

cine pe cine țese la acest război de țesut nu se mai cunoaște deloc pânză și țesătoare de-a

nervi și artere întretăiate migălos modelate la foc

în lichidul aproape muzical deodată se face chiar ger spaima cumplită ca nu

cineva din greșeală să taie placenta vie care te leagă de cer.

Umbra care cu vocea ta nu încetează să vorbească

Abia dacă mai pot să-mi

în spate umbra cu trudă și milă umbra care cu vocea ta și cu dureroasă flacăra ta arde și arde și arde

eu sunt cărașul cu spatele flacăra pe pielea de nimic

acoperită înaintez prin aerul trist al orașului abia croindu-mi drum, cu inima din greu bățându-mi deopotrivă în mine și în umbra pe care o duc în spate și care cu vocea ta nu încetează să vorbească.

Miranda, bucăți de carne melodioase în buncărul mișcător

Miranda era înscris pe toate marile mașini de marfă ale orașului miranda, silabiseam și eu cu inima strânsă lumea ar fi putut alerga în voie după mașinile halucinante silabisind conștiincios

înăuntrul containerului de fier miranda era deja tranșată minuțios fără pic de milă sângele ei, la fel de

îmbuteliat eu, cu inima în prag de explozie silabiseam: miranda, miranda

în containerul de fier - buncăr mișcător pe străzile orașului bucăți de carne melodioase melodioase Shakespeare și Fowles cu

silabiseau și ei reclamele luminoase.

Punga de plastic, direct peste nimb

E așa de profundă tăcerea încât ai putea să auzi căderea celor treizeci de

pe podelele goale între fructe, zarzavaturi și cârnuri fără vină atârând în cârlige

tu ești mielul expus gata jupuit, spintecat capul tău înfășurat punga de plastic direct peste nimb ca să nu pătezi podelele cu sângele tău ca nu cumva să se contamineze și ei

ai putea să auzi căderea monezilor foarte mici cu care așa cum stai atârnat

cu punga de plastic trasă direct peste nimb te vor vinde, te vor cumpăra

palma fremătătoare se va întinde primind cei treizeci de arginți în schimb.

Sunt cel mai trist din orașul acesta

Sunt cel mai trist om din orașul

acesta cu nespun grijă purtându-mi unghiile tocite cu care

încă palpitând încerc să te dezgrop din de piatră memoria mea

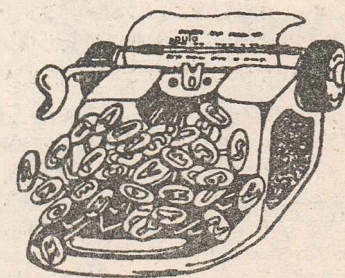
(inimă extrasă de mult printre zăbrelele pieptului)

din orașul acesta sunt singurul

care încă mai exist ducându-mi crucea cu nespun blândețe, eu care sunt cel mai trist, cu neferescă liniște

îngerească încă mai rezist, încă mai rezist.

MAȘINILE DE SCRIS



Pagini realizate de Alex Ștefănescu

O mare victorie internațională:

S.C. Dinamo București - Dunărea Călărași 1-0!

Așa cum știm cu toții din fragedă pruncie, pe „pretenul” Păcală îl apuca, din când în când, un fel de streche. Atunci, personajul celebru, zis și „contemporanul nostru”, o lua grabnic din loc, încotro vedea cu ochii. La fel și fotbalistii români rămași în România: cum vine fericirea de scapă să se mai chinuie prin amărățile de competiții interne, cum dă strechea în domniile lor. Atunci, toți apucă, cu mic cu mare, calea străinătăților – oricare ar fi acestea, oriunde s-ar afla pe glob și orice ar reprezenta ele în fotbalul mondial. Adică nu chiar orice; și asta pentru că în lumea bună se intră greu și numai pe bază de blazon ținut la zi. Or, în afara Stelei (și ea aflată, actualmente, pe o orbită nu chiar de prima mână), cluburile autohtone nu prea au cu ce se lăuda. Și atunci, cum dorul de ducă nu este întrecut decât de pofta de parai, conducătorii de cluburi se dau peste cap, mișcă din urechi, dau din coate sau din ce mai pică la capitolul disponibilități și, cu chiu, cu vai, pun de vreo șuşanea peste hotare.

Ce-i mână pe ei în luptă? Ce-au dorit acel apus de la românașii noștri, obișnuți din moși-strămoși cu transumanța turmelor? Desigur, dacă-i bagi microfonul sub nas vreunui aranjor de asemenea voiajuri, o să-ți

îndruga ceva despre pregătiri temeinice, despre condiții climatice superioare și despre contactul nemijlocit cu fotbalul din alte țări. Să fim serioși, ne-stimabililor! Cu ce or fi mai bune terenurile din Ungaria, unde suflă vântul peste careuri la fel ca „Sărăcilă” peste Bărăganul autohton? De unde până unde reprezintă niște arabi bogați, plini de nisip și petro-dolari, tănjele valori cu care trebuie să ne confruntăm nemijlocit? Când învârtala prinde o țară mai acătării, precum Italia, adversarii întâlniți sunt pe măsura vizitatorilor: de la echipe sătești la selecționatele hotelurilor unde sunt găzduite vedetele descinse din spațiul carpato-danubiano-pontic. Când apare, din greșeală, câte o echipă din serie C sau B, atunci să ferească Dumnezeu ce se-ntâmplă pe teren: sacoșele pregătite pentru a se întoarce doldora cu mărfuri achiziționate de la solduri („ciunga”, țigările și bomboanele), se umplu până la refuz cu „boa-bele” încasate ca preț al îndrăzelii de a ne da mari și scoși în lume.

Cu toate acestea, mirajul străinătăților s-a transformat într-un soi de epidemie, mai ceva ca gripa. Cum apare o ofertă mai generoasă (adică niște fraieri buni de bătut la ei acasă, care să-ți și mulțumească

pentru asta și să-ți umple, ospitalier, desagii), cum se îmbrâncesc alde Dunărea Călărași și Dinamo București, care să năvălească peste libienii lui Ion Moldovan și să-i bumbăcescă la sigur, că doar antrenorul exilat și, apoi, devenit ostatic, are și el ceva juniori de verificat, contra compatrioților. Bașca postul Ramadanului, care-i face să se țină cu greu pe picioare, darămite să mai și alerge. Tentația fiind mare, care va să zică, se pare că onor ministrul de interne, dl Tărăcilă, a fost transformat în arbitru. Suveran pe deciziile sale, călărășeanul de baștină a făcut „pace-pace, între două...”, retrăgându-le conjudețenilor săi pașapoartele și ordinul de deplasare. Deci, marele și galonatul Dinamo își ia petițiile, gradele, dinul și nasul la purtare, picioarele la spinare și, bătând în meci preliminar (la masa... roșie) pe amărății din Călărași (un fel de Flacăra Moreni sau Dinamo Victoria de piață), se duc precum muntele (Găina?) la Mahomed (Ion Moldovan). Cum nu ne îndoiim de rezultatul strălucit al confruntării amicale, nu ne rămâne decât să ne aducem aminte de vorba Lăpușneanului, chiar și parafrazată la M.I.: „Dacă tu nu ne vrei, noi te vrem...”.

BEBUR ■

Adio, Sensei !!!

Joi, 1 februarie 1996, după o scurtă, dar foarte grea suferință, a dispărut dintre cei vii Sensei Gurski Alois, 7 Dan Ju Jutsu, 5 Dan Judo, 3 Dan Karate Shotokan.

Aceasta a fost știrea care ne-a zguduit, pe toți practicanții de arte marțiale din România, care l-am cunoscut pe Sensei Gurski. Iată, după decembrie 1989, primul conducător de grupare națională din artele marțiale românești (Liga Română de Ju Jutsu) care ne părăsește definitiv.

Ce destin ingrat: abia văzuse lumina tiparului cartea la care a muncit o viață și pe care a încercat să o publice în ultimii 6 ani, dar nu a reușit decât înaintea morții. „Ju Jutsu-Kihon & Kata” – autor Gurski Alois – este singura carte de Ju Jutsu apărută după decembrie 1989, în care găsim o programă coerentă de Ju Jutsu și o metodică a antrenamentului. Sigur, cartea putea fi și mai bună dacă „elevii”, care de-a lungul timpului au fost promovați de Sensei Gurski, ar fi dat o mână de ajutor bătrânului maestru. Orice regret este tardiv, „ce a fost a fost, ce va fi va fi”.

În anul 1995, bătrânul Sensei Gurski a dat o lovitură de maestru, aducând în staff-ul Ligii Române de Ju Jutsu pe Shihan Florentin Marinescu, 7 Dan Karate, 6 Dan Ju Jutsu, 4 Dan Judo, la conducerea LRJJ, ca președinte, dânsul rămânând președinte onorific, director național de stil, ca primă condiție pentru obligarea oficialilor din FRAM să-l „recunoască” pe cel care l-a format.

Toți practicanții români de arte marțiale știu că pe Florentin Marinescu actualii conducători FRAM l-au uitat, deoarece el era în măsură să conducă această federație și nimeni altcineva.

Noi, ultimii elevi ai maestrului Gurski Alois, cei ce au știut până în ultima clipă totul despre mișcarea de Ju Jutsu din România, facem un apel la toți practicanții din țară, pentru:

1) a se aduna într-o Adunare Generală Excepțională a Ligii Române de Ju Jutsu;

2) a rămâne fideli votului acordat lui Shihan Marinescu Florentin, cea mai mare centură neagră (în grad) în Ju Jutsu și de a-l contacta.

Mesajele membrilor Ligii Române de Ju Jutsu vor fi primite la tel. 323.19.05 (Shihan Marinescu Florentin) sau PO Box 58-41 București, sector 6, Butaru Cristian (secretar LRJJ – relații externe).

Încă o dată, un pios omagiu celui ce și-a dedicat o viață pentru o idee în artele marțiale românești, în conformitate cu devisa centurilor negre din Ju Jutsu: „victorie sau moarte”. Adio, Sensei Gurski Alois, și mulțumim, pentru eternitate!

CRISTIAN BUTARU ■

4 Dan Ju Jutsu

Secretar LRJJ relații externe & public relations

ALOIS GURSKI
JIU JITSU
KIHOON & KATAÎn stânga, Sensei
Alois Gurski

● La Doha, în plin Ramadan, selecționata divizionară a României și-a început turneul de pregătire întrecând cu 3-2 prima reprezentativă a Qatarului (au marcat Lăcătuș – 2 și Dănculescu, iar Gâlcă a ratat un penalty).

● La viitoarea ediție a Cupei UEFA – Intertoto, care va avea loc în lunile iunie și iulie, vor participa 60 de echipe, reprezentând 33 de țări. România va alinia două echipe.

● Tele Santana (65 de ani), antrenorul echipei FC Sao Paulo și fostul

Fotbal... la gura sobei (3)

selecționar al reprezentativei Braziliei, a fost obligat la repaus absolut (cel puțin două săptămâni) din cauza unor probleme cardiace.

● După demisia lui Jackie Charlton, noul antrenor al naționalei Irlandei (viitoarea noastră parteneră în preliminariile CM '98) a devenit Mick McCarthy, managerul echipei londoneze Millwall, din liga a doua.

● În etapa a 26-a a campionatului englez, West Ham United – Nottingham Forest 1-0, Ilie Dumitrescu rămânând însă tot spectator în tribună.

● Surpriză în sferturile de

● Victorie de Ramadan
● Două echipe în Intertoto
● Repaus pentru Santana
● Naționala Irlandei are un nou coach ● Ilie Dumitrescu în tri-bună ● Hagi – 31 ● Sacchi și Baresi da, Donadoni ba ● Dragostea lui Ganea de o săptămână ● Bădiță cu Samsung ● Lupescu la răspântie ● Timofte pe poziție ● C₂ – C₁ = 1-1 ● Ibericii înving vikingii ●

finală ale Cupei Spaniei (manșa tur): Numancia, o formație care activează în eșalonul trei (tercera division), a terminat la egalitate (2-2) cu FC Barcelona (de la care a lipsit Gică Popescu). La catalani a evoluat întreg meciul și Gică Hagi, care peste câteva zile avea să împlinească 31 de ani. Să fi revenit antrenorul Johan Cruyff la sentimente mai bune?



Johan Cruyff

● Internaționalul Franco Baresi (35 de ani) și-a reînnoit contractul cu AC Milan până la data de 30 iunie 1997, pentru al 20-lea sezon consecutiv sub culorile echipei lombarde.

● Multipla campioană europeană va fi lipsită însă de serviciile lui Roberto Donadoni (de asemenea, 35 de ani) care a semnat pentru doi ani cu formația Metro Stars din New York.

● În același timp, Arrigo Sacchi, antrenorul squadrei azzura, și-a prelungit contractul cu federația italiană pentru doi ani și jumătate (până la 31 decembrie 1998).

● Atacantul brașovean Ioan Viorel Ganea (22 de ani) a semnat pentru Universitatea Craiova, pe o durată de doi ani și jumătate. Anterior el efectuase o săptămână de pregătire în Italia cu echipa bucureșteană Rapid. Fără comentarii...

● Curtat de mai multe formații sud-coreene, se aude că jucătorul craiovean Pavel Badea va opta pentru aceea a concernului Samsung.

● Întrucât

jucătorilor de la Bayern Leverkusen le expiră contractele la 30 iunie, Ionuț Lupescu (27 de ani) se află în fața unei noi opțiuni, după



Ionuț Lupescu

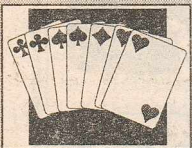
6 ani de activitate la clubul vest-german.

● În schimb, Ioan Timofte (28 de ani) și-a prelungit cu încă două sezoane contractul cu clubul portughez Boavista.

● În prima manșă contând pentru Supercupa Europei – 1995: Real Zaragoza – Ajax Amsterdam 1-1 (Aguado 28, respectiv Kluijver 70). Pe 20 februarie va avea loc manșa a doua.

● După Franța – Portugalia 3-2, un alt amical care interesează reprezentativa României în perspectiva turneului final al C.E.: Spania – Norvegia 1-0.

POMPIU L. DUMITRESCU ■

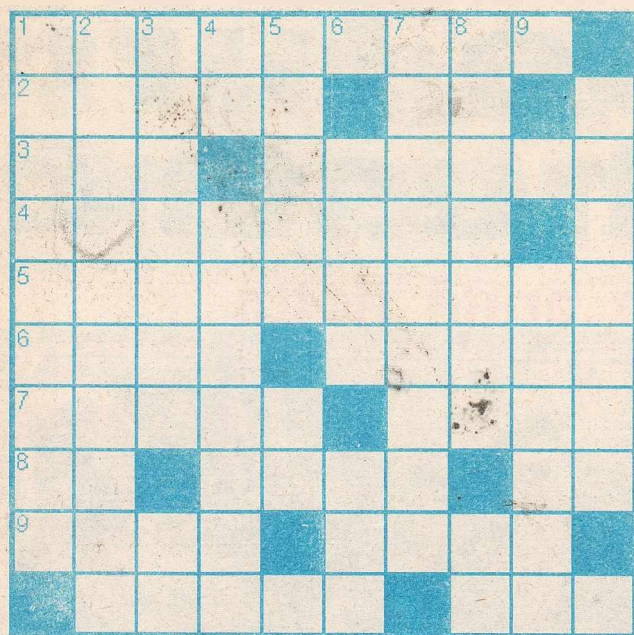


Printr-un fax primit la redacție de la Federația Română de Bridge aflăm că între 13 și 19 ianuarie au avut loc la Milano, în organizarea Ligii Europene de Bridge (EBL) și a federației italiene de specialitate, două cursuri – de promovare a bridgeului în școli și pentru formarea directorilor de concurs.

Din partea României au fost delegați, câte unul pentru fiecare curs, dl Dan Heschia obținând atestarea din partea EBL în categoria National Tournament Director. În cadrul cursului de promovare a fost relevată amploarea pe care a luat-o predarea bridgeului în școli, în țări ca Italia, Franța, Olanda, Suedia sau Polonia.

În România primii pași în promovarea bridgeului au fost făcuți prin deschiderea unor campusuri de inițiere în taberele școlare și prin demararea programului de educație permanentă al Departamentului Tineret din M.T.S., denumit generic Școala de sâmbătă. (P.L. DUMITRESCU)

CARACTERE



ORIZONTAL: 1) Atenție mărită. 2) Loc de întrecere - Aflate în seră! 3) Trage la sanie - A pătrunde în forță. 4) Loc de tragere la somn (pl.;reg.). 5) Termen de excludere. 6) Asigură protecția conductelor - A pune bani deoparte. 7) A duce spre ieșire - Tip de articulație. 8) Cută! - Puși la vedere - Ere! 9) Mediu de transmisie - Strâmbă gura (fem.). 10) Floare albastră (pl.) - Trasă de limbă.

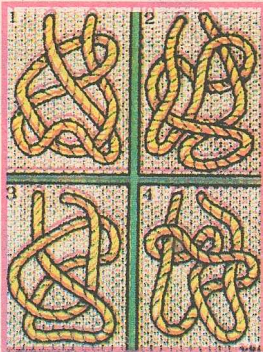
VERTICAL: 1) Fel de fel. 2)

Forme ale imaginarului. 3) E o drăguță - Pere! 4) Centrul minei! - Extra... profesioniști. 5) Nu țin legătura cu părinții (masc.) - Capete de arc! 6) Prezintă la unire - Cheamă în mod obișnuit. 7) Punctul sensibil. 8) Are existența asigurată - Curea! 9) I s-au spus vorbe de dor. 10) Fier pentru foc (pl.).

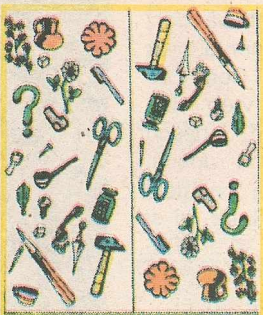
Dicționar: TILĂ.

Dan POPA ■

Care nod se dezleagă?



Un obiect lipsește din partea stângă. Care?



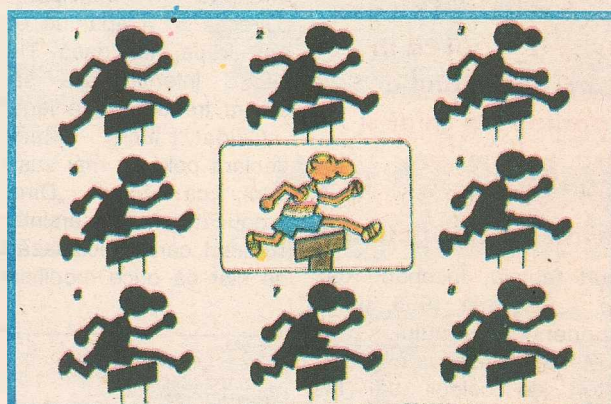
Gazeta Sporturilor

● Principalul cotidian de sport al țării, realizat de o echipă de gazetari profesioniști și autentici Informare **PROMPTĂ, COMPLETĂ, FIDELĂ**

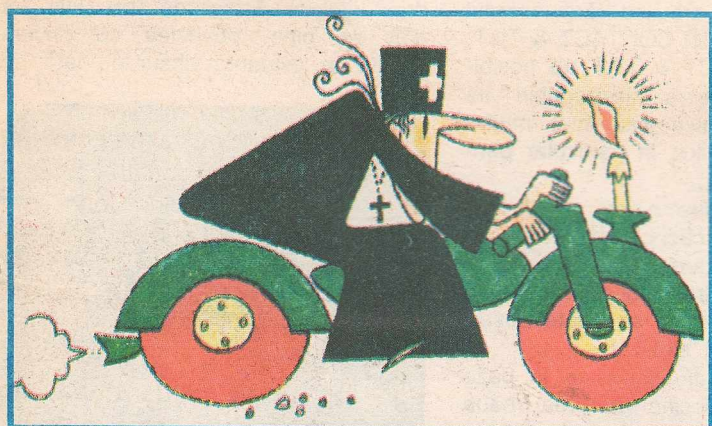
de la marile întreceri sportive ale TERREI

● O lume tumultuoasă și captivantă, în cotidianul de care aveți nevoie

Gazeta Sporturilor



Care este adevărata umbră a atletului?



LABIRINT



TRIADĂ

Integramă de Mihai ZGUBEA

CERCETARE	OFILIRE	VINE DE LA TIBERIU	FIȘIER	DESPOTIC
MULOACE	PONEGRITOR	LELE (dim.)	A TAPISA	CAI BĂTRÂNI
BURLAC				
PRIVITOR LA MUNICIPIU (fem.)				
A-ȘI ARĂTA UIMIREA			CERB NORDIC	
RIGĂ			ARBORE CU LEMNUL ALB	
			ATINSI DE ATONIE	
			DISCRET	
NOTA REDACȚIEI		DRAMATIC		
ALĂTURAT		CASĂ DE BANI		
A ENERVA				
VIN ROȘU				
PĂSĂRI RĂPITOARE				



- E normal ca un marinăr s-o sfârșească în apă...

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

În România se fură de toate. Se fură din buzunarul cetățeanului, prin autobuze și tramvaie. Se fură mașini, se fură statui, apar escroci care inventează sisteme de „bine-facere” de tip Caritas, prăduind miliarde de la cetățenii creduli, se fură case chiar dacă acest lucru se face la fereala unei legi strâmbă. Dar câte nu se fură... De curând, FLACĂRA vă prezenta pe larg un nou tip de hoție: raptul unui titlu de publicație. Într-adevăr, se pare că imaginația unor semeni d'ei noștri n-are margini. Deși ca ziariști noi am văzut multe, foarte multe lucruri, care mai de care mai ciudate, mărturisim că nici prin cap nu ne-a trecut că în România, țara unde totul e posibil, se poate fura chiar și o... orchestră. Ei bine, se poate. Cazul „Direcției 5” riscă să devină de notorietate.

Iată pe scurt faptele. Începând cu lunile ianuarie - februarie 1995, unul dintre componenții grupului, pe numele său Marian Ionescu, nu mai participă alături de colegii săi la repetițiile „Direcției 5” și la elaborarea noului album prevăzut într-un contract încheiat în 1993 cu producătorul, societatea româno-belgiană TILT & PARTNERS.

Constatănd că nu pot lucra în bune condiții în această formulă incompletă, cei trei membri rămași în grup (solistul vocal Gabi Nicolau abandonând între timp cariera muzicală) trimit o

adresă producătorului în care se explică situația existentă și se cere acordul pentru modificarea componenței formației. TILT & PARTNERS își dă avizul și în acest fel basistul Marian Ionescu este înlocuit cu Mircea Preda iar solistul vocal Gabi Nicolau cu Răzvan Fodor.

Lucrul la noul album continuă deci în această nouă componență, iar apele par a se liniști. Doar că aparențele înșală... De vreo trei săptămâni, plecatul Marian Ionescu împrăștie declarații pe unde apucă, afirmând în principal că numele „Direcția 5” îi aparține de drept lui și noii trupe, iar dacă TILT & PARTNERS intenționează să scoată un album trebuie să ia legătura cu el!

Ciudat lucru. Marian Ionescu declară cele de mai sus în ciuda faptului că între „Direcția 5” și producătorul sus-amintit există un contract care precizează cât se poate de clar că orice modificare a numelui

ARTICOLUL 4
„ARTIST” declară că pona dreptul exclusiv de utilizare a numelui sau profesional.
cu aplicarea RADIO CONTACT & TILT se utilizează și se permite utilizarea acestui nume profesional în orice fel și în orice loc, în cadrul activității de spectacol.
„ARTIST” se angajează în această privință, să nu modifice sau să nu modifice numele sau profesional, fără autorizația scrisă prealabil din partea RADIO CONTACT & TILT.
În cazul în care numele „ARTIST” devine un grup, numele grupului va rămâne „ARTIST” și va respecta art. 4 din prezenta contract.
Orice modificare a numelui sau profesional va fi considerată nulă și va fi anulat orice contract încheiat în acest sens.
ARTICOLUL 5
Dacă „ARTIST” este (col) reprezentant prin semnarea prezentei contract printre-o terță persoană (cum ar fi un reprezentant legal, un

sau a componenței grupului nu poate fi făcută fără acordul prealabil scris al RADIO CONTACT & TILT. „Dacă o

Cum se fură o orchestră

■ Și cum arată hoțul



Nu știm câte inimi are omul nostru în pieptu-i de aramă, dar una din posibilele cauze pentru care stimabilul nu vede ce-a semnat în contract ar putea fi ochelarii mult prea negri pe care-i poartă.

modificare a numelui sau a componenței grupului are loc fără acordul prealabil al RADIO CONTACT & TILT, RADIO CONTACT & TILT au posibilitatea de a cere despăgubiri fie grupului, fie unuia sau mai multor membri ai grupului, în particular pentru fiecare”.

Pe Marian Ionescu pare să-l fi lovit însă amnezia căci numai așa se poate explica uitarea ce l-a cuprins, și el fiind unul dintre semnatarii contractului, cum prea bine se poate observa din facsimilul alăturat.

Desigur, n-ar fi exclus ca la baza lapsusului cu pricina să stea reaua intenție, dar noi pornim, nu-i așa, de la premisa de nevinovăție și încercăm să găsim explicații de natură a-i acorda ex-basistului circumstanțe atenuante.

Neștiind ce i-a spus de fapt doctorul, noi știm în schimb ce i-ar spune un jurist dlui Marian Ionescu. I-ar atrage în primul rând atenția că folosirea numelui „Direcția 5” pe unde se duce, poartă, în termeni juridici, denumirea de „uzurpare de titlu”, și se pedepsește penal. I-ar spune de asemenea că în baza contractului semnat „cu mânuța lui” trebuie să fie pregătit pentru despăgubiri serioase.

Situația are pe undeva și un element comic. Adică din patru oameni pleacă unul singur care crede că i se

cuvine denumirea grupului și toate drepturile ce derivă de aici. Dar tot atât de bine, povestea cu pricina scoate în evidență absurdul. Iată ce

Pe Marian Ionescu l-ar putea scăpa din impas declarația fostului său coleg Florin Ionescu. Iată ce spune acesta despre fuga ex-basistului: „A fost sunat, a fost convocat, dar a dat o grămadă de explicații de ce nu poate veni: **Că e bolnav psihic, că i-a spus doctorul să stea în casă, sau diferite alte motive**”.

se poate întâmpla în lipsa unei Legi a drepturilor de autor și în general în lipsa unor prevederi care să reglementeze clar ca în statele civilizate proprietatea intelectuală și toate cele ce decurg de aici.

Pornind de la mult prea confirmata zicală „cine fură azi un ou, mâine fură un bou” ne facem datoria de conștiință și vi-l prezentăm pe controversatul individ autor de confuzii.

Dacă-l întâlniți, ocoliți-l, stimați cetățeni, căci cine a mințit va mai minți, cine a prăduit va mai prădui.

RADU IOANID ■



Marian Ionescu, în toată splendoarea sa, călărind înșelătoria pe care a instrumentat-o.

Ultima oră:

I-am bătut pe americani: la ei se moare de frig pe stradă - la noi, în casă!